

Ave Maria

Maj

FROM
FATHER BERTRAND
St. Mary's, Lemont

1949

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Lemont, Illinois

Izdajajo

Slovenski frančiškani

v Združenih državah Amerike

Naslov — Address:

AVE MARIA

Box 608

Lemont, Illinois

Telefon: Lemont 494

Naročnina—Subscription rate:

U.S.A., \$2.50 letno

Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Urednik — Editor:

FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:

FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

Pomožni upravnik—Ass't manager
BRO. ROBERT HOČEVAR, o.f.m.

Printed by

AVE MARIA PRESS

Lemont, Illinois

MAJ, 1949

LETNIK 41

VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Sveti Bernardin sienski	3
Priredil p. Alojzij, o.f.m.	
Marija pri "Treh studencih"	6
P. Hugo Bren, o.f.m.	
V objem misijonov	12
P. Rudolf, o.f.m.	
Križem kraljestva križa	18
P. Martin, o.f.m.	
S križem in sidrom	20
Prestavil p. Bernard, o.f.m.	
Lemontski odmevi	25
Samostanski firbec	
Kramljanje na zapečku	28

Published monthly — except October, when published semi-monthly — by the Slovene Franciscan Fathers of Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

Evangeljski prizori

Peter vrhovni pastir Jezusove črede

VSTALI ZVELIČAR je izpolnil obljubo, ki jo je dal Petru pred svojo smrtjo pri Cezareji Filipovi, da bo namreč na Petru, kot na skali, postavil svojo neporušljivo Cerkev, svoje nebeško kraljestvo na zemlji. V tem kraljestvu bo Peter ključar, to se pravi, namestnik Jezusov bo, ki bo stražal dragoceni zaklad svete vere. Z nebeško potrjeno oblastjo bo on odpiral in zapiral ta zaklad.

Obljubo je Jezus izvršil po obedu na obali Tiberijskega morja, kjer se je bil apostolom nenadoma zopetno prikazal po svojem vstajenju. Po jedi torej se je obrnil do Petra in mu dejal: "Simon, sin Janezov, ali me ljubiš bolj kot ti-le?" Ker je mislil Petru izročiti najvišjo službo v svoji Cerkvi, je hotel v njegovem srcu vzbuditi plamen nesebične, požrtvovalne ljubezni, brez katere mu ne more poveriti tako veliko odgovornost. Peter je odgovoril: "Da, Gospod, Ti veš, da Te ljubim."

Gotovo se v Petrovi duši obudi bolesten spomin na tisto uro po zadnji večerji, ko je s tako silo zatrjeval, da ne bo Jezusa zapustil, pa naj pride celo smrt zanj. Ob enem mu stopi pred oči oni najnesrečnejši prizor, ko je zatajil svojega Učenika pred deklami in hlapci. Zato se v svoji zadregi sklicuje na Jezusovo vsevednost, češ da on pozna njegovo skesano srce in vidi v njem gorečo ljubezen. In zaslišal je one pomnljive besede: "Pasi moja jagnjeta!"

Drugič vpraša Jezus Petra, če ga ljubi, in dobi od njega isti odgovor. In zopet mu veli: "Pasi moja jagnjeta!" Še tretjič išče Jezus izraz ljubezni, tako da je zdaj Peter karužaljen in je skoraj jokajoče odgovoril: "Gospod, Ti vse veš, Ti veš, da Te ljubim." Peter hoče reči: Gospod, popolnoma dobro se zavedam, da si Ti vsevedni Bog, ki si vedel, da Te bom trikrat zatajil. Natančno poznaš vsak utrip mojega srca, pa vseeno zagotavljam, da Te ljubim. In tretjič pride povelje: "Pasi moje ovce!"

Kakor je Peter tisto usodno noč pri ognju vpričo večje družbe trikrat Gospoda zatajil, tako zdaj trikrat tudi poleg ognja in tudi vpričo več tovarišev zagotovi svojo ljubezen do njega in ta ljubezen je bila iskrena, resnična.

O Marija, Ti cvetlica,
Ti prekrasna šmarnica!

Bodi naša pomočnica,
prosi za nas Jezusa!

Ljubitelji
Marijini

Sveti Bernardin sienski

20. majnika

MESTO SIENA so imenovali "mesto preblazene Device, mesto Marijino". Podoba preblazene Device je vihrala na mestnih zastavah. Podoba Marijina je vodila njeno vojsko. S podobo Matere božje in pod varstvom nebeške Kraljice je Siena dobila velikokrat zmago v bitki. Podoba Marijina je bila nad mestnimi vrati, tudi mestnem uradnem pečatu.

Blizu tega slavnega mesta je leta 1380 zagledal luč sveta Bernardin, velik častilec naše ljube Matere Marije.

Bernardin še ni bil šest let star, ko so mu starši umrli. Njegova teta Diana je prevzela skrb nad mladim dečkom. Vcepila je v njegovo srce pravo ljubezen do Boga in do Matere božje.

Nekega dne je Bernardinu svetovala teta takole: "Bernardin, prav lepo veselje lahko napraviš Materi božji, ako se njej na čast postiš vsako soboto in, kar si pritrgaš, daš ubogim". Takoj je fant ubogal in skozi celo svoje življenje se je ob sobotah postil Mariji na čast.

Ljubezen do Marije je vedno rastla v njem. "Vse za Marijo", je bil njegov navadni izrek. Da bi si do smrti ohranil nedolžnost med zapeljivim svetom, je moral prebiti marsikateri hudi boj, zlasti ker je bil zavoljo zalega telesa izpostavljen velikim nevarnostim. Do zmage mu ni malo pripomogla njegova ljubezen do Matere

čistosti. Njej na čast je vsaki dan poromal h kapelici zunaj mesta, ker je bila v njej lepa Marijina podoba.

V Sieni je imel Bernardin sorodnico, katero je večkrat zvečer obiskal. Ob odhodu je včasih rekel teti: "Bodi z Bogom, tetka, zdaj grem k - svoji ljubi." Teti se je to zdelo samo šala, a vendar ga je enkrat vprašala, kdo je neki ta 'ljuba'. Bernardin ji odgovori: "Jaz obiskujem prezalo in preljubeznjivo Devico, ki mi je dražja kot življenje. Nikakor bi ne našel miru, ako bi je ne pogledal vsaki dan." Teta gre prestrašena skrivaje za Bernardinom. A njena velika skrb se spremeni v veliko veselje, ko zapazi, da je ona 'ljuba' res deviška Mati Marija.

Vpričo Bernardina se ni smela izpregovoriti nobena nespodobna beseda. Že ob eni sami nesramni besedi mu je rdečica zalila lica in ga je obšla huda nevolja. Bernardinova sramežljivost je bila kot močna brzda, ki je obdržala tudi najbolj razuzdane ljudi. Ko je on prihajal, je brž prenehalo vse nespodobno govorjenje. "Tiho!" je vse reklo. "Bernardin gre!" To spričuje, kako moč lahko ima čista duša tudi nad predrznimi ljubmi.

Ko je dovršil navadne sole, je stopil v bratovščino "rejencev Marijinih", ki je bila ustanovljena v bolnišnici sv. Marije v postrežbo bolnikov. Star je bil sedemnajst let takrat.

Leta 1400. so romarji, ki so potovali v Rim za sveto leto, prinesli s seboj kugo, ki je tudi v Sieni hudo razsajala. Bolnišnica je bila vsa polna domačih in tujih bolnikov, ki jih je kuga po dvajset na dan pomorila. Člane bratovščine, duhovnike, zdravnike, služabnike - skoraj vse je pokosila ta strašna morilka.

Bernardin je bil neutrudljiv pomoč-

Sv. Bernardin razkazuje papežu monogram najsvetejšega Imena Jezusovega. Črke YHS (ali IHS) so prav za prav grške in sicer prve tri črke Imena 'Jezus'. Sv. Bernardin je apostol presv. Imena.

nik bolnikom, toda število strežnikov se je zmanjšalo od dne do dne in bratovščine je bilo skoraj konec. Tedaj prevzame Bernardin sam vodstvo bratovščine in jo skrbno vodi, dokler sam ne zboli.

Komaj je okreval Bernardin in brž se mu je ponudila prilika zopet spolnjevati delo usmiljenja proti bolnikom. To pot je skozi štirinajst mesecev stregel svoji slepi devetdesetletni teti, kot bi bil storil svoji materi sami. Umrla je v njegovem naročju. Trdno je mnenje, da je ravno ta pobožna žena vžgala v Bernardinovem srcu ono plamtečo ljubezen do presladkega Imena Jezusovega, ki jo je pozneje povsod razširjal.

Ko je Bernardin nekega dne goreče molil pred podobo Križanega, da bi mu usmiljeni Bog razodel svojo voljo, je začul v sebi glas Zveličarja, ki je rekel: "Ti me vidiš nagega in na križ pribitega; če me ljubiš in iščeš, me najdeš tukaj. Toda hiti, da tudi sebe golega križáš, in tedaj se boš lažje mene veselil." Bernardin razume pomen Kristusovih besedi in, da bi jih izpolnil, je stopil v frančiškanski red na praznik Marijinega rojstva.

Leta 1405 je bil Bernardin v mašnika posvečen. Zvoljo njegove velike učenosti so ga predstojniki odločili za pridigarja. V vsaki pridigi se je Marije spominjal. Njene prednosti je kaj rad slavil in povzdigoval.

Sloves tega gorečega pridigarja se je razlegel po celi deželi. Povsod so ga hoteli slišati. Kjerkoli je spregovoril besedo, ga je na tisoče željno poslušalo. Je bilo res za strmeti nad uspehom njegovih pridig. Sklepal je mir med vojskujočimi se državami in mesti, poravnaval je krivava sovraštva med visokimi rodbinami in delal spravo med srditimi nasprotniki.

MISIJONSKI NAMENI ZA LETO 1949

MAJNIK

Molimo za misijonske poklice med dekleti.

Zlobni ljudje so ga pa preganjali in napadali ustmeno in pismeno ter skušali grditi njegovo ime na razne načine. Ker pa niso mogli najti v njegovem brezmadežnem življenju niti sence hudobije, so ga zatožili pri papežu, da vpleta v svoje pridige neke čudne in nevarne novotarije.

Radi tega mu papež Martin V. prepove pridigovati in učiti. Bernardin pa izroči vse svoje pisane pridige papežu, naj jih sam pregleda. Sv. oče ni ničesar našel proti veri v njih in svetnik je bil odvezan vseh krivičnih obsodb.

Kmalu nato ga duhovščina in siensko ljudstvo zahteva za škofa in papež privoli. Toda Bernardin se stanovitno brani tej časti. Ker mu prijatelji precej zamerijo to trdooglavo ponižnost, jim sveti mož smehljaje odgovori: "Vi pač ne sodite prav. Ne ponižnost ampak napuh je tega kriv. Ali me ne sprejemajo v vsakem mestu kot škofa, s križem in zastavo? Ali ne spolnjujem škofovskega pridigarskega posla, ali ni vsa dežela moja škofija?"

Ko je Bernardin ravno bil zapustil siensko mesto, da bi drugod pridigal, ga je na poti napadla huda mrzlica. Komaj so ga mogli spraviti v bližnje mesto. Svetnik je spoznal, da ga vse-mogočni Bog kliče k sebi v nebesa. Poprosil je, da ga naj previdijo s svetimi poslednjimi zakramenti.

Pred praznikom vnebohoda Gospodovega so njegovi sobratje na koru molili večernice. Ko so prišli do besed: Moj Oče, Tvoje Ime sem razodel ljudem, katere si mi dal od sveta... Jaz prosim za te, katere si mi dal,...ker pridem k Tebi..., je Bernardin vzdihnil: "Jezus, Marija!" in umrl dne 20. majnika, leta 1444.

V življenju je sv. Bernardin ustanovil tristo samostanov. Obudil je tri mrtve z znamenjem svetega križa in še veliko drugih čudežev je storil. Šest let po smrti je bil že svetnikom prištet.

Sveti Bernardin je v vseh nevarnostih in skušnjavah klical Marijo na pomoč. V svojih pridigah je velikokrat takole govoril:

Mladenci in device naj vsak dan kličejo preblazeno Devico Marijo na pomoč, da zamorejo ohraniti zaklad svoje nedolžnosti, ker vsak dan na ta zaklad prežijo roparji - lastno meso in zapeljivi svet. Nihče ne more nedolžnosti ohraniti, ako nima pomoči od zgoraj. Bog to milost le tistim dodeli, kateri skrbno prosijo za njo, zlasti po zasluženju in na priprošnjo tiste, ki ni le svoje nedolžnosti preskrbno obvarovala, ampak katera to najlepšo čednost tudi drugim tako mogočno zamore obvarovati in k temu toliko rada pomagati hoče.

Priredil P. ALOJZIJ, o. f. m.

Priporočilo

fatimske

Gospe

MARIJA je pri Fatimi prosila, da se naj po vsaki dekadi ali desетки rožnega venca molijo sledeči vzdihljaji:

O moj Jezus, odpusti nam naše grehe!

Reši nas peklenskega ognja!

Pripelji vse duše v nebesa!

Pomagaj posebno onim, ki so v največji potrebi!

Marija pri "Treh studencih"

O Marijinih prikazovanjih v Rimu

P. Hugo Bren, o.f.m.

"**T**RIJE STUDENCI" (Tre Fontane) je že prastara božja pot v okolici Rima. Pobožno izročilo ve povedati, da je bil tam obglavljen apostol narodov sv. Pavel. Ko se je njegova odsekana glava skotalila po visečem terenu, je trikrat odskočila in na vsakem teh mest, je začel izvirati studenček. Od tod ime "Trije studenci" (Tre Fontane).

Zgodovinsko gotovo je, da je tam že v prvem tisočletju po Kristusu stala cerkva, ob kateri so se naselili benediktinci. V drugem tisočletju so oni ta samostan s cerkvijo prepustili cistercijanom. A ti so ju v novejšem času odstopili trapistom, ki so prej malarični kraj skanalizirali in obdelali, da jih zdaj živi. Za ekonoma je neki slovenski brat, ki je vesel, če na kakega rojaka naleti, da se po domače z njim pomeni.

Na mestu treh studenčkov je cerkva sv. Pavla. A studenčki še vedno teko in romarji radi zajemajo vodo iz njih. A jaz vam ne mislim podrobneje opisovati te božje poti, ampak neko drugo v njeni neposredni bližini, ki je tako rekoč še od včeraj in še nima niti lastnega ustaljenega imena. Zaenkrat ji pravijo: Marija pri "Treh studencih". Njena kratka zgodovina je sledeča:

Tramvajski sprevodnik na progi med Porta S. Paulo in baziliko sv. Pavla zunaj mestnega ozidja, 34 letni Bruno Cornacchiola, je na spomlad l. 1937 svojim trem otrokom: Gianfranku (4 let), Karlu

(7 let) in Izoli (10½ leta) obljubil, da, če bodo pridni, jih hoče lepega dne popeljati ven v lepo pomladno naravo. Otročki, ki so že dolgo sanjali o tem izletu, so bili vsi srečni, ko so v jutru tega dne z očetom hiteli na ostijski kolodvor, da jih vlak potegne ven iz mesta.

K sreči je pa oče pozabil, da vlak ni tramvaj, ki včasih tudi malo počaka, če kdo hiti, da bi ga ujel. Vlak ob uri zažvižga ali zatrobi in jo odkuri kar pod nosom kakega zapoznelega potnika. In to je tudi našim izletnikom zagodel.

Seveda so bili otročki vsi potrti, ko jo je z njihovim veseljem odpihal. A oče se je hitro znašel. "Nič ne marajte," jih je tolažil, "jo bomo pa k 'Trem studencem' mahnili, kjer se boste v lepem gozdu, ob skrivnostni votlini, kamor sem jaz kot otrok rad zahajal, do mile volje naletali in naigrali. In res so malčki zopet veseli stopicali pred njim in ob njem ter požirali njegove mladostne spomine, ki jih je pripovedoval o "Treh studencih".

A se motite, če mislite, da jim je prav živo opisoval mučeniško smrt sv. Pavla, kako je njegova glava odletela pod udarcem meča, se skotalila po bregu in trikrat odskočila ter vsakokrat izzvala iz zemlje bister studenček, ki še zdaj izvirajo in se bodo lahko iz njih napili.

Za kaj tacega naš Bruno takrat ni imel več najmanjšega smisla. Je bil pač kot katoličan rojen, krščen in vzgojen, a je pozneje ne le odmrll življenju po veri, ampak je celo odpadel od nje. Postal je pro-

testant, najprej baptist, potem pa adventist, strasten in borben.

Kakor razjarjena kača je sikal strup in blato na vse katoliško, tako da so ga morali njegovi voditelji, čeravno sami zelo fanatični, brzdati. Začel je pri svoji družini. Najprej je "spreobrnil" svojo ženo Jolando, da bi mu otrok ne "zastropila". Starejša, ki sta bila še iz prejšnje kolikortoliko katoliške dobe, sta bila vsaj krščena, pri čemer je ostalo, najmlajši pa niti to ne. V cerkev seveda ni nobeden hodil.

Kot takih tedaj ni zanimala božja pot pri sv. Pavlu, ampak gozd ob njem in njegova romantična votlina. Vanj so se namerili, ko so prišli tja.

Malčki so začeli skakati in se igrati, on se je pa vsedel na skalo in se zaglobil v neko knjigo verske oz. protiverske vsebine. Drugi dan je imel namreč imeti pri mladeniškem sestanku svojih kandidatov za adventizem govor proti Marijinemu brezmadežnemu spočetju. Iskal je je kolikor moč umazane in bogokletne snovi zanj.

V tistem pa prihitita k njemu Izola in Karlo z žalostno novico, da se jima je žoga nekam zaletela in je ne moreta najti. "Le iščita jo," jima odgovori nekoliko nejevoljen, "jo bosta že našla." A kmalu se zopet vrmeta s poročilom, da je ne moreta najti.

Nato vstane, da gre pomagat jo iskat. Gianfranku pa zabiča, naj ostane med tem miren na svojem mestu, da kam ne pade. Radi gotovosti mu da še slikan otroški list, da se zamoti, in večkrat ga med iskanjem pokliče, da bi se ne začutil osamljenega. Toda naenkrat na njegov klic ni nikakega njegovega odgovora več. V strahu, da se mu je utegnilo kaj zgoditi, hiti nazaj k njemu.

A glej čudo! Pred votlino ga najde na kolenih, s sklenjenima ročicama k molitvi in vsega zamaknjene v votlino. Ustna so mu šepetala: "O lepa Gospa! O lepa Gospa!"

Kaj naj to pomeni? Saj vendar otrok še

Pod to podobo se je Marija kot "Devica razodetja" v Rimu prikazala osebam, o katerih piše p. Hugo v tem članku. Podobo je narisala sestra Marija Jonata iz kongregacije šolskih sester sv. Lucije Filippini, kakor so jo opisali oni, ki so prikazen videli.

ne ve, kaj je molitev, še manj, da bi klečal med njo, kar pri protestantih ni naveda! Nekam zmeden pokliče starejša dva. "Izola, ali ti kaj vidiš?" pravi hčerki. Ona odgovori, da nič. A v tistem trenutku tudi ona zdrkne na kolena in se zamakne v tisto smer. Na široko, kot v velikem začudenju, odpre oči in vzklikne: "O lepa Gospa!"

Preplašen vpraša oče še Karla, če on kaj vidi. Ta pa nekam zaničljivo odgovori: "Beži, papa, beži!" A komaj je to izgovoril, je bil tudi on že na kolenih, zamaknjen v lepo Gospo. Oče jih je mislil odtrgati od te začarane votline. Toda vsi trije so bili kot prikovani, gluhi na njegovo: "Pojmo odtod!" Nehote se mu je izvil vzdih: "Gospod, Ti nas reši!"

"Nato pa," pripoveduje sam, "se mi je zdelo, da se mi je zadaj kakor senca nekdo približal, odstranil spred mojih oči nekako zaveso, na kar sem tudi jaz zagledal pred seboj rajsko lepo Gospo. Natan-

čno sem si jo ogledal, saj je stala pred menoj in mi to in ono naročala od 4:10 minut pa do 5 in pol popoldne.

“A kakor vam jo s svojimi človeškimi izrazi lahko natančno opišem, vem in čutim, da bi bile vse moje besede le motna senca s tem, kar sem v resnici videl. Trojno vrsto naročil mi je dala: nekatera za me osebno, druga za vse, eno pa samo za sv. očeta.

“Meni je dejala: ‘Jaz sem Devica razodetja. Ti me preganjaš. Dosti je zdaj tega. Vrne se v sveti ovčnjak, v nebeški dvor na zemlji. Devet prvih petkov, ki si jih opravljal, preden si zašel na pot laži, te je rešilo.’ Potem mi je sama zaznamovala pot nazaj v Cerkev. Dejala je: ‘Hodi po cerkvah. In kjer boš srečal nekega duhovna, ki te bo pozdravil: Zdrava Marija, sinko moj! Kaj bi rad? – temu razodeni svojo željo. On te bo napotil na nekega drugega duhovna, ki te bo peljal nazaj.’ Pristavila je še, da bom moral radi tega preganjanje trpeti, a se naj nikar ne strašim, ker me bo ona materinsko varovala.”

Za ljudi je naročila, naj veliko molijo, zlasti sv. rožni venec, za spreobrnjenje grešnikov in nevernikov ter za zedinjenje krščanskih cerkva. Skrivnost za sv. očeta da naj skrbno čuva in čaka prilike, ko ga bo neki duhovnik popeljal k njim, da jim jo od ust do ust razodene.

Končno je v potrdilo naročenega še dodala: “S tole po grehu oskrunjeno prstjo bom delala čudeže za spreobrnjenje nevernikov!”

Ko se je po vsem tem začela oddaljevati v smeri proti Rimu, je Karlo hitel za njo v votlino, da jo zagradi za plašč in zadrži, pa se je v tisti omotici od njene rajске lepote v skalo zaletel. Molče so

se spogledali, ko so se prebudili. Prve besede vsega spremenjenega očeta so bile: “Otroci, to je bila Madona!” Nato so spravili svoje stvari skupaj in šli v opatijsko cerkev. Tam so pokleknili pred tabernakelj in oče je dejal: “Otroci moji, vedno sem vam dopovedoval, da Jezus sploh živel ni. To ni res. On je živel in umrl za nas ter ostal med nami. Tam-le v tisti zlati hišici biva. Molimo ga in zahvalimo ga za milost, ki nam jo je izkazal!”

Mrak je polagoma legal na zemljo, ko so se odpravili proti domu. Čim bolj so se mu bližali, tem nemirneje so jim utripala srca. Otroci so komaj čakali, da mami povedo, kar so videli. Oče ni vedel, kaj naj reče, ko ga bo vsega preplašenega zagledala.

“Mama, Madono smo videli,” so vsi hkrati vzkliknili, ko so jo na pragu srečali. Ona začudeno pogleda zdaj nje, zdaj njega. “Vi, da ste videli Madono, ko zanjo že dolgo ni več prostora v našem stanovanju! A kaj se ti je vendar pripetilo, Bruno, da si tako bled in prepaden?” “Jolanda, pusti otroke, naj gredo k počitku. Vse ti bom povedal.”

Ko se je to zgodilo, je dejal: “Draga moja, čista resnica je, Madono smo videli. Prosim te, odpusti mi vse, kar sem ti žalega storil. Ali še znaš rožni venec moliti?”

“Dolgo je že, kar ga nisem molila, a poskusiva.”

In sta ga začela moliti. Sproti, z združenimi močmi sta si klicala v spomin nje-gove skrivnosti. Po srcu sta bila zopet oba katoličana.

Sledeče dni je v prostih urah Bruno pridno hodil po cerkvah, da skoraj sreča tistega duhovnika, ki bi mu podal roko in

Splošni molitveni nameni

MAJNIK

Molimo za katoliško mladino.

ga popeljal nazaj k Materi Cerkev. Obenem je vsak dan hodil k votlini Marijo prosit, da bi ga kmalu srečal. In Marija se mu je še trikrat prikazala.

Čez dobra dva tedna se mu je želja uresničila. Ko je zvečer 28. aprila stopil v cerkev vseh svetnikov, ki jo opravljajo 'Bratje božje previdnosti', ga je neki pater pozdravil: "Zdrava Marija! Sinko, kaj želiš?"

Kratko mu je razodel svojo željo, ki je bilo obenem Marijino naročilo. Pater ga je takoj popeljal k enemu svojih sobratov, ki je malo prej nekega protestanta sprejel v katoliško Cerkev.

Ko je ta slišal njegovo čudežno zgodbo, se je takoj zavzel zanj in za ženo. Ker jima je bilo treba katoliški nauk samo osvežiti v spominu, ju je že 8. maja na njunem domu sprejel nazaj v Cerkev-Mater. Sledečega 18. maja je bil Gianfranko krščen, Izola pa je bila isti dan pri sv. birmi in prvem sv. obhajilu. Z njo sta pristopila k angelski mizi tudi oče in mati.

Ko je v glavnem spolnil Marijino naročilo glede sebe, je moral misliti na ona za druge. Prvo pozornost ljudstvana votlino kot kraj milosti je vzbudil s svojo javno izpovedjo in bodrilom, ki ju je po enem svojih obiskov razobesil v votlini. Na lepenko pisana izpoved in bodrilo se je glasilo:

"Nesrečni grešnik naj vse svoje gorje odloži pred noge Device razodetja. Spove naj se svojih grehov in pije iz studenca milosti. Marija je sladka Mati grešnikov. Čujte, kaj je za me grešnika storila! V vrstah satana sem se kot protestant in adventist boril proti Cerkvi in proti Brezmadežni. Tu se mi je in mojim otrokom prikazala Devica razodetja in mi naročila, naj se vrnem v katoliško, apostolsko, rimsko Cerkev, ter mi v to dala gotova znamenja. Neskončno usmiljenje je tega sovražnika prisililo na kolena, ki zdaj prosi usmiljenja in odpuščanja. Ljubite Marijo, sladko Mater našo! Ljubite Cerkev z njenimi otroci! Pod njenim plaščem boste varni pred peklom bogopozabnega sveta,

ki zija pred vami. Molite in čuvajte se pred grehi mesa! Molite!"

Bruno Cornacchiola

Da, ta letak je zbudil prvo širšo pozornost. Kmalu je zvedela zanj krajevna policija. Njen načelnik ga je vzel s seboj, ga prepisal, izvirnik pa poslal na okrožni policijski urad. Ta je pisca pozval k sebi, da kaj podrobnega izve o vsem. Ko mu je ta povedal, da so bili priča vsega tudi njegovi trije otroci, je odredil, da morajo priti vsi štirje na zaslišanje.

Hoja za Marijo

Moje telo je bilo vse uravnano po moji duši kot izraz čednosti.

Nihče ni mislil kaj hudega o meni, pa naj me je videl hoditi ali moliti, jesti ali delati.

Kateri so me videli, so bili močno spodbujeni k dobremu, ter so na tihem hvalili Boga.

Tam so jih vsakega posamič natančno o vsem izprašali. Ker so se ločene izpovedi vseh ujemale, so jih z raznimi vprašanji skušali zavesti v protislovja. A jim ni uspelo. Nasprotno, še mali so na neresnična podtikanja odločno odgovarjali: "Ni bilo tako, ampak tako!"

Samo najmanjši Gianfranko je nekaj izpovedal, kar nihče drugi. Ko so ga izpraševali, kaj je on videl na Madoni, je med drugim izjavil, da je jedla. Je mislil, da komur se ustne gibljejo, on je. A ta nje-

gov naiven odgovor je izzval samo veselost. O vsem je policija napravila obširen uradni zapisnik.

Na ta zapisnik je bil opozorjen neki rimski časnikarski poročevavec in se je takoj prišel o zadevi podrobneje informirati. Da bi bil njegov izveščaj še bolj zanimiv in privlačen, se je obrnil tudi na Cornacchiola samega.

In zadnjega maja 1947 je list 'Giornale d'Italia' kot zadnjo najnovejšo vest prinesel izčrpno izvirno poročilo o vsem. Na to se je začelo romanje k Mariji pri 'Treh studencih', ki je iz dneva v dan, zlasti pa od nedelje do nedelje, hitro naraščalo kakor reka od pritokov po deževnih dneh. Njihovo število je šlo kmalu v tisoče. Na kraj, kjer je po izpovedi Brunona Marija stala, je bil postavljen skromen kipec Brezmadežne in vedno z rožami okrašen. Vse se ga je hotelo z roko in rožnim vencem dotakniti.

Sprva ljudstvo ni vedelo, kaj je Marija obljubila, da bo namreč z oskrunjeno zemljo votline velike čudeže delala. Saj Bruno sam ni prav razumel, kaj je hotela s tem reči. Šele bližnji trapisti so to njeno obljubo pojasnili. Votlina, tako vedo oni povedati, je bila med vojno prava hudičeva kapela, poleg njihove cerkve. Kdor ve, kakor oni vedo, da so za okupacije Rima v gozdu taborili vojaki štirih

armad: nemške, ameriške, angleške in francoske, mu ni treba praviti, da vojaki niso hodili v to votlino molit.

Ko se je pa razvedelo, da je Marija obljubila s to zemljo čudeže delati, kot je pisano: "Kjer pa se je pomnožil greh, se je še bolj pomnožila milost (Rim. 5:20)," so ljudje hoteli vso prst raznesti, zlasti ko se je razširila vest o prvem čudežu s to zemljo, ki se je zgodil 6. junija. Za njim je sledilo še več drugih, vedno potom te zemlje. Vsak je izval nov val navdušenja za novonastalo božjo pot, ki ni zajel samo Italije, ampak se je razlil preko njenih mej po celi Evropi in še dalje v čezmorske kraje. Razni listi so pisali o njej in prošnje za prst so začele prihajati.

Zlasti pa so Rimljani trumoma drli tja. Vsaki dan je bila votlina oblegana od romarjev, ob nedeljah pa sploh ni bilo moč blizu radi prevelikega navala. Z ozirom na to da je bila votlina nekdanj, zlasti v nočnih urah, kraj greha, so bile uvedene nočne spokorne procesije. Romarji celo noč premolijo in prepojo ob votlini. Ni čuda, da je bila kmalu sprožena misel, naj se na mestu pozida veličastna cerkev v čast Devici razodetja in v njej vstoliči krasen kip predstavljajoč jo tako, kot se je prikazala.

Začasno leseno soho v naravni veličnosti so že sledečega 5. oktobra v slovesnem sprevodu od Vatikana nesli tja in postavili na mesto, kjer se je Marija prikazala. A ji umetnik ni znal vdihniti pravega izraza. Se ne dopade onim, ki je niso videli, še manj pa onim, ki so jo videli.

Kaj pa Cerkev pravi k vsemu temu? Gleda in molči. O vsem je dobro poučena, tudi o raznih čudežnih ozdravljenjih, o katerih zdravniki ne vedo vzroka. Nikomur ne brani hoditi tja. Ne prepoveduje jemati in v razne kraje pošiljati prst. Tudi maševati in druge pobožnosti dopušča. Zasebno je poromalo tja že četvero kardinalov in kdo ve koliko škofov, domačih in tujih?

A uradno zanjo ta božja pot ne obstoja.

V smrtni me uri, Marija, ohrani,
polna ljubezni ob strani mi stoj -
Duša naj moja v Tvojem objemu
k Njemu hiti, ki Stvarnik je moj.

Alojzij Tome

Tudi ne vemo, če je bil Bruno že sprejet v avdienco pri sv. očetu ali ne. Vemo le, da mu je ob vrnitvi v katoliško Cerkev poslal pismen preklic vsega, kar je proti veri in Cerkvi storil.

Zato je preuranjeno trditi, da je pri "Treh studencih" v razvoju nova velika Marijina božja pot, čeprav že zdaj izhaja njeno posebno glasilo, z objavo raznih čudežnih ozdravljenj. Kot pravi čudež uradno še ni nobeden priznan. Zato tudi mi nismo poklicani katerega kot takega proglašati, niti nimamo tega namena. Govorimo kot govori narod.

En čudež, tako zvani moralni čudež, je pa nesporen. In ta je, da je glavni videc, Bruno Cornacchiola, po teh prikazovanjih in razodetjih postal docela drug človek. Prej oduren, brutalen, celo napram lastni ženi, zagrizen in strupen sovražnik vere in Cerkve, zdaj ves blag in mehak kot maslo, srčno pobožen, pogosti gost angelske mize.

Bruno zdaj snuje katoliške ardite (gorecnike), t.j. katoliške "Corner preachers" za oznanjevanje evangelija po ulicah. On pride velikokrat v naš kolegij k p. Marianu, biblistu, ki je imel že prej kot adventistom z njim disputacije. Njegova hčerka Izola bi rada postala sestra, pa je še premlada.

Za sv. Frančiška je Bruno romal v Asizi na njegov grob. Tam je stopil v III. red in potem celo noč ob njegovem grobu premolil.

Na vprašanje, kdaj je bil rojen, nekam otožno smehljaje odgovarja, da šele 12. aprila 1947., ko se mu je Marija prikazala. Njegov duh je trajno nekam v daljo zamaknjen, kot bi željno čakal, kdaj se mu bo Marija zopet lahko približala in mu odgrnila zastor izpred oči, da jo zagleda v njeni resnični rajski lepoti, brez strahu zopetne ločitve.

Vsaj pri tej spremembi sta gotovo Bog in Marija, srednica vseh milosti, vmes.

Verni ljudje so srečni ljudje. - Paul Claudel

Naši

Materi

Kako smo Te nekdanj, Marija, častili
po naših slovenskih svetiščih lep!
Ljubezen iz Tvojega srca smo pili
in k Tebi se v stiskah zatekali smo.

Toda, oh Mati, premalo prosili
smo Tvojo dobrotno roko,
ljubezni se Tvoje dovolj ne napili,
da bi grozeče premagali zlo.

In zrastle sinovi so teme
sredi med nami, ki narod smo Tvoj;
in napovedali strašen so boj
Bogu in Tebi, ki Te ne premagajo sile
nobene.

Svetišča so Tvoja in božja podrli,
zaprli, skrunili sramotno;
duhovnike Tvojega Sina mučili,
jih z vernimi skupaj morili strahotno.

"Kje zdaj Zmagovalka si teme?"
se rogali Tebi v obraz so.
"Na sirnem ni svetu sile nobene,
ki našo rdečo bi zmagala vojsko!"

Res, da dejanja na videz tako govore,
in brezdomci v tujini ihtimo,
a verujemo z njimi, ki v domovini trpe,
da zmagalo kmalu bo Tvoje prečisto
srce.

Tedaj naš majnik donel bo spet v pesmi
in Tebe, Marija, opeval dobrotno,
da rod svojsi rešila v stiski največji
in za vedno si strla silo zlohotno.

T. G., begunec

(Nadaljevanje)

DNEVI PRIPRAV

POLNI SKRBI so bili in tekanja sem in tja. Nobenega počitka, ves čas na nogah. Saj sem se znašel v Bocnu tako rekoč brez vsega. V Avstriji se ne dobi ničesar, s seboj pa iz domovine tudi nisem prinesel več kot aktovko.

Ves ponedeljek – 22. decembra – sva s p. prokuratorjem tekala iz trgovine v trgovino. Lepe vsote so šle zame pri tej "visoki vrednosti" italijanskih lir. Pa je dobil dobri pater povsod veliko ceneje; saj je že desetletja katehet v mestu in ima v vsaki trgovini svoje nekdanje učence ali učenke. Mnogo sem od dobrih ljudi dobil tudi zastonj. Saj za misijone povsod zelo radi dajo. Bog jim povrni!

Isti dan po kosilu me je iskal naš skrbni o. Gracijan. Takoj z bocenskim p. provincialom na kvesturo!

Droben možiček naju je na kvesturi že pričakoval. Še v nobeni trgovini se niso tako vrteli okrog mene kakor ta gospod. Kar na smeh mi je šlo.

"O, lepo prosim, kar naprej! Takoj bo vse narejeno! Sem že pripravil..."

Le nekaj podatkov sem moral še dati: kje so me mama našli in kdaj. Listina je bila gotova. Ko sem zagledal gospodov podpis, pa sem kar obsedel: bil je kvestor sam. Še nekaj čestitk misijonarju na pot in šel sem domov z znamenitim "soggiornom", za katerega pravijo, kako težko ga je dobiti. Tako je, če ima kdo srečo večjo kot pamet, oziroma "poznanstvo z visokimi gospodi..."

Tudi torek sem preživel v živžavu bocenskih trgovin. V sredo dopoldne pa sta somisijonarja oddajala les. Tri leta sta drvarila in po vseh Južnih Tirolah zbirala les za gradnjo porušene cerkve in kolegija. Zdaj je prevzel delo pater naslednik. Šel sem z njimi na žago. Popoldne pa sem bil s somisijonarjem pri trgovcu z oblekami. Prejšnji dan sem zastonj iskal obleko moje mere, zato sva jo topot mahnila k drugemu trgovcu, Gruberju. Saj nisem imel nobene civilne obleke, brez katere pa na ameriška tla ne morem stopiti, ker v USA redovniki ne smejo v habitih na cesto. In ker je zima, so mi morali oskrbeti tudi plašč.

Luči in ogledal je bilo v trgovini v izobilju. Ni minila ura, in obleka s plaščem vred je bila pomerjena in popravljena po meni. Bocenski trgovci ti vse kupljeno

blago dostavijo na dom, ali pa je to patrovski privilegij, ne vem.

Na sveti večer sem se ves truden vrnil domov. Najraje bi šel takoj v posteljo in malo zaspal. A so me pričakovali kleriki. Obljubil sem jim in moral sem držati besedo! Končno smo mi trije – s slovenskima klerikoma Inocencem in Silvinom – hoteli ostati vsaj malo sami. In pred nočnim oficijem smo šli k našemu očetu Gracijanu ter mu izrazili naša skromna voščila. Pa on ve, da so bila toliko pristržnejša in vdanejša.

Nekako ob enajstih smo začeli z duhovnimi dnevnicami. Pa to ti je bil dirindaj na koru! Saj se je zbiral veliki orkester, da nadomesti orglje, ki jih v novopozidani cerkvi še ni. Ta je uglašal violino, oni bas....mi pa smo molili. Nato so prišli še pevčki. Kor se mi je zdel prava betlehem-ska poljana s pastirčki.

Cerkev se je napolnila do zadnjega kotička. Organist oz. harmonist, saj je sedel za harmonijem, je z vso svojo izvežbanostjo krotil pevčke, ki so prvič zastopili. Celo sam je moral dajati iz sebe ženske glasove, ko so mu tu in tam dečki odpovedali. Pa je bilo lepo in ganljivo. Moja zadnja polnočnica na evropskih tleh. Kdaj bodo vsi milijoni našli pot v hlevček in pokleknili pred novorojenega Kralja? Kdaj bodo vsi narodi prevzeti poslušali angelski spev: "Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem..." in tudi sami zapeli večno hozano?

Drugo jutro sem zelo težko vstal. Pa sem moral. Saj sem obljubil, da bom ob pol sedmih diakoniral. Po opravljenih svojih treh mašah pa sem se v svoji sobi spravil nad kovčge. Dva sem šele prejšnji dan dobil. O. Gracijan mi je ves čas očetovsko pomagal. Končno sva vse kovčge dobro prevezala, da bi jih tako vsaj za silo zavarovala pred poželjivostjo nenastinih Neapeljčanov. Somisijonarja sta jih ob enajstih odpeljala na postajo, kjer so jih še plombirali. Sam pa sem dajal v red še svoj mali ročni kovčeg z najpotrebnejšimi stvarmi.

Po kosilu nekaj posnetkov na vrtu. V

Triperesna misijonarska detelji-ca... (P. Rudolf ima X.) Fotografirano v Bocnu dne 21. decembra 1947.

bratksem pogovoru se je ura naglo bližala poli četrti. Prišel me je iskat o. Gracijan, ker je bila za odhod napovedana malica. Nič nisem bil nervozen: mirno sem uredil vse potrebno, stopil za trenutek k Velikemu Misijonarju po pomoč za slovo in stopil v obednico.

Nato pa poslavljanje. Malo težko, saj vsakdo ve, kako lepo je, če bratje prebivajo skupaj... Pa Bog da v takih trenutkih posebno moč, le prositi ga je treba. Nato blagoslov predstojnikov in smo šli.

Pred samostanom nas je čakala gruča dijakov. Pri rokovanju je povedal ministrant Walter: "Aber, pater, ich komme auch nach!" (Oče, jaz pa tudi pridem pozneje.) Takoj sem se spomnil na ministrantka Mundita (p. Engelharda Avblja, o.f.m.), ki je prav tako željno gledal za p. Baptistom Turkom, ko je odhajal iz Ljubljane v misijone. Kako ob takih priklakah oživi najmanjši spominček. V srcu pa se nehote dvigajo k Njemu prošnje, naj pošlje tudi iz naše slovenske srede veliko, veliko fantov na prostrana misijonska polja.

Na postajo sta nas spremljala oba pp. provinciala (bocenski in slovenski) in nekaj klerikov. S severovzhoda so nas pozdravljale gore, ki so se kopale v sončnem objemu. Ne imenujejo se zastonj Rosengarten. Še nekaj minut in vlak je pripeljal. Prostore so nam takoj zasedli kleriki in v tem pogledu ni bilo težav.

"In nomine Domini!" (V imenu božjem) jal dalje.

Že smo brzeli...

PROTI JUGU.

Božični dan popoldne leta Gospodovega 1947. Lepšega daru nam božje Detece ni moglo prinesiti: pot v misijone... Mislil sem na sobrata p. Marijana Valenčaka, ki je imel že vse v rokah, pa mu je vojska preprečila pot v misijone. Kako vesel bi bil, ko bi mogla skupaj na pot; pa je ostal v domovini. Ko sem odhajal iz Bocna, pač še slutil nisem, da preživlja ubogi misijonski kandidat isti čas prve dneve po obsodbi v ljubljanskih zaporih. Dne 19. decembra je dobil šest let prisilnega dela z odvzemom prostosti.

Še enkrat sem blagoslavljal svoje domače in kar preveč živo sem si predstavljal navzočnost drage matere, sorodnikov in sobratov. Prvič sem malo poskusil trdoto slovesa.

Peljali smo se vzdolž Adiže, mimo Neu Marktla, kjer je doma somisijonar p. Jožef. Kakor nalašč je moral vlak zaradi ovinka voziti malo počasneje. Tako je

Trije misijonarji s p. Gracijanom (slovenskim provincialnim delegatom) in s tirolskim provincialom na vrtu bocenskega samostana.

Jožef mogel domačim mahniti v pozdrav. Da bi videli očeta, ki je stal ob progi: obupano je stegnil roko, nato pa jih spustil ob sebi, češ: Nikoli več... Bil je trpek trenutek, ki mi bo ostal vedno v spominu.

Ob 5'40 smo prišli v Trient, nato pa nadaljevali pot proti jugu. Sobrata so začela od Aperi do Sacrosancta, jaz pa sem molil rožni venec. V Veroni smo opravili duhovno branje, nato je sledila večerja. Šele čez eno uro, ob 8'29, je vlak odpel-

Nato smo vsi trije zasanjali. Jaz sem se zbudil še pred polnočjo in odpomogel želodcu, onadva pa sta vlekla dreto do pol dveh zjutraj in sta seveda morala ostati tešči.

Florenca ima lepo, veliko postajo in še dosti snažno. Malo prej je moralo deževati. Žal nismo imeli časa, da bi si ogledali mesto umetnosti. Saj smo se že čez pol ure odpeljali dalje.

V Orrietu smo začeli z brevirjem. Nato duhovno branje o mučencu dneva, svetem Štefanu. Lepo se je skladalo tudi z našim potovanjem, saj smo se bližali mestu ti-sočev mučencev, središču krščanstva – večnemu Rimu. Vlak je brzel vzdolž Tibere in mesto se je že belilo v daljavi. Končno smo obstali na postaji Termini.

Kamor je šla množica potnikov, smo krenili tudi mi in srečno prišli na cesto. Možato smo odklanjali postrežke in vlekli vsak svoj kovčeg. Vsi smo mogli na prvi pogled ugotoviti, da smo tujci. Nekateri so nas imeli celo za Amerikance.

Pa je bilo le pretežko. P. Valentin se je s prvim šoferjem pogajal zaradi cene. Prav po misijonsko. Dobri gospod Cardoni Umberto iz Via Claudia nas je končno za borih štiri sto lir zapeljal do frančiškanskega mednarodnega kolegija sv. Antona. Po dvakratnem skoku iz porte na porto smo vstopili. Nato pa v cerkev maševat!

Prva sveta daritev v večnem mestu! Pa tudi prva, ki sem jo opravil v obleki svetnega duhovnika. Saj me še sobratje-rojaki, ki so se pravkar v zakristiji pripravljali za slovesno sveto mašo – ponovitev primicije našega p. Rafaela – niso spoznali.

Prvega Slovenca v Rimu sem srečal – p. Vendelina. Kot navadno doma me je nejeverno pogledal in se mi nasmehnil. Nato mi je skočil naproti, jaz pa sem pokleknil in mu poljubil novoposvečeno roko. (Z Rafaelom sta bila ordinirana dne 20. decembra v lateranski baziliki.) Sreča mu je sijala iz oči. Saj je prišel do cilja. Vse obilje milosti Ti želim na duhovniško pot, dragi sobrat! Da bi bila vedno tako lepa,

tako snežnobela, tako srečna kot danes, pa čeprav posuta s trnjem. Prošnja moje današnje daritve je bila za oba novomašnika.

Komaj sem prijel za amikt, da bi se napravil za sveto mašo, že je prišel drugi – fr. Mirko.

“Nisem mislil, da se bova še videla!”

V jeseni je zbežal iz Schwaza “mojemu strašnemu vladanju”, jaz pa sem nameral v misijone preko Francije. Zato pa je bilo zdaj tem bolj veselo srečanje.

Komaj sem prišel do kanona, že zaslišim izpred velikega oltarja znani, rahli glasek; kot bi se bal, da bi ga kdo slišal: “Gloria in excelsis Deo!” Bil je naš drugi novomašnik – p. Rafael. Tudi sam bi neprestano ponavljal za njim prekrasni slavospev božične noči.

Po sveti maši nisem mogel več govoriti s svojimi sobratji, ker smo šli iskat...

NAŠE MISIJONSKO TAJNIŠTVO.

Pa to ni bila malenkost. Saj se je redovna generalna kurija prav v teh dneh selila v nove prostore dozidanega poslopja. Slučajno smo še naleteli na enega patra uradnika, ki je takoj telefoniral v novo kurijo, kam naj nas pošlje. Med tem sem si ogledoval prostore, ki so bili spričo selitve vsi razneseni kot sračje gnezdo. Kaj bi ne bili!

Končno je dobil pater zvezo z Via Aurelia 139. Tu na Gelsomino, gričku v neposredni bližini Vatikana, se namreč nahaja “frančiškanski Vatikan”. Naš sveti oče Frančišek je izredno ljubil svetega očeta; zato je zdaj – v razkristjanjenem dvajsetem stoletju – izbral svoje domovanje v senci vatikanskih vrtov, v senci kupole sv. Petra. Zares prekrasna lega nove kurije frančiškanskega reda, ki nudi po vsem Rimu krasen razgled.

Ker nas je generalni tajnik za misijone klical k sebi, smo se takoj z avtom odpeljali v smeri proti Vatikanu. Končno so našli naš novi frančiškanski dom, kjer so nas že pričakovali. P. Generala ni bilo doma, ker je moral po nujnih opravkih na

Sicilijo. Misijonski tajnik p. Lunther, vikar redovne hiše, pa je bil doma. Častljiv starček, suhe postave in z lepo belo brado. Dolgo vrsto let je bil kitajski misijonar. Danes pa skrbi za brate, ki jih razpošilja na frančiškansko misijonsko fronto Frančiškov namestnik, naš generalni minister.

Nekaj nasvetov (zlasti glede cepljenja, brez katerega ne dobimo ne vizuma za USA in ne vožne karte za Kitajsko. Brrr!) po zelo ljubeznivem sprejemu in odšli smo h kosilu. Hrana okusna, zlasti zame, ki sem prišel iz sestradne Avstrije. Po kosilu pa so nam odkazali celice, ki so bile za nas pripravljene na vatikanski strani. Kardarkoli sem se ozrl skozi okno, mi je obstal pogled na veličastni kupoli sv. Petra. S kolikim hrepenenjem sem vedno gledal srce ljubljene katoliške Cerkve, kjer biva naš skupni oče, Kristusov namestnik. Tudi zvečer sem v temi stal ob oknu in razmišljal. Gledal sem v rdeče luči vatikanske radioodajne postaje, ki se upirajo v temo kot bi hotele objeti ves svet.

Tako domač sem se počutil v kuriji. Celica preprosta a prijetna. Hiša pa v pravem pomenu besede vesoljna. Sobratje vseh narodnosti bivajo in delajo v njej: Amerikanci, Kanadčani, Argentinci, Italijani, Francozi, Jugoslovani, Nemci, Belgijci... In kolika ljubezen, mir in delo vladajo tukaj! Zares pravi Frančiškov duh! Vsi trije smo bili presenečeni nad uslužnostjo in ljubeznijo, ki smo je bili deležni. (Jaz sem bil prvi Slovenec, ki sem bival v novi kuriji. Zopet izjema, kajne?)

Po večerji sem se seznanil s tremi somisijonarji – Italijani, s katerimi bo naša deteljica skupaj potovala: p. Viktor Santillo, magister klerikov neapeljske provincije. Dalje p. Apifan Pomponio iz abruške provincije ter njegov rojak p. Odorik Tartaglia. Potujejo pa v škofijo Hencov (Hengchow), sosednjo pokrajino naše prefektore. Prvi je dve leti starejši od mene, druga dva mlajša. Naša skupina se je torej zaključila: šest Frančiškovih sinov – na poti v misijone!

(Dalje na strani 24.)

NA DUNAJU se vidijo ruševine katedrale sv. Štefana. Nova katedrala se zdaj zida in stroški bodo čez dva milijona dolarjev.

"VAS SV. FRANČIŠKA" mislijo zgraditi blizu Rima. Sv. oče pregleduje majhen model te vasi.

ZAVETIŠČE PROTI BOMBAM so v Nemčiji spremenili v katoliško cerkev. Zid je več kot štiri čevlje debel. Okna so v zidu napravili z dinamitom.

"KRISTUS, LUČ SVETA" je naslov ogromnemu kipu, ki je bil izdelan za ospredje poslopja narodne dobrodelne organizacije v Washingtonu. Zgotovljen je stal 22 čevljev visok in blagoslovljen je bil 26. aprila.

U.S.A - BRITAIN - IRELAND - CANADA & HOLLAND were regarded, technically, as "MISSIONARY COUNTRIES" until 1908!

SV. OČE stoji pred kamero za premikajoče slike. Slike, ki so bile ob tej priliki posnete, so Amerikanci pozneje videli po televiziji.

FRANČIŠKANI v Kaliforniji ogledujejo staro misijonsko cerkev sv. Antona, ki bo obnovljena.

FATIMSKA GOSPA - "Popotujoča Devica" - ima za stražo edinega Indijanca, glavarja svoje rodovine, ko se je mudila na neki misijonski postaji v Arizoni.

NOVOMAŠNIK, sin poganskega očeta v državi Siam v Aziji, se sveti v svoji novomašni gloriiji.

POŽAR je uničil katoliško bolnišnico v mestu Effingham, Ill., ter vzel 72 človeških žrtev - med njimi enega duhovnika in dve redovnici, tudi več novorojenih detet.

Prošnje za Marijino vnebovzetje. – Čim več prošelj prihaja k sv. očetu iz vseh krajev sveta, da se naj vnebovzetje Marijino čim prej proglasi za versko resnico. Toliko prošelj za proglasitev verske resnice še ni nikdar bilo, celo za brezmadežno spočetje Marijino ne od 1617 do 1848.

Potemtakem je verjetno, da bo sv. oče Pij XII. enkrat v bližnji bodočnosti uradno proglasil resnico, da je bila Marija telesno v nebesa vzeta kmalu po svoji smrti. Morebiti se bo to zgodilo prihodnje leto, ki bo sveto leto.

Papež Benedikt XIV. je svoj čas izjavil, da bi bilo bogokletno tajiti Marijino vnebovzetje. Več kot to pa še ni prišlo od nobenega papeža.

Zadnja verska resnica, ki je bila proglašena je bila papeževa nezmotljivost in sicer leta 1870.

Lastovke nazaj prišle. – Na praznik sv. Jožefa, dne 19. marca, so se svetovno znane lastovke povrnile k stari misijonski cerkvi sv. Janeza Kapistrana v Kaliforniji. To delajo na isti dan že zadnjih 70 let.

Letos je bilo izredno število ljudi pričujočih, da so videli lastovke, ko so iz morja priletele k svojim stani. Glavni namen svetega leta je duhovno prenovljenje sveta in po sedanjem računanju se bo ta namen dosegel v največji meri.

Lastovke imajo svoja

P. Martin, o.f.m.

gnezda pri misijonu sv. Janeza Kapistrana že 170 let. Za zimo odidejo vsako leto dne 23. oktobra, ko je bil nekdanj praznik sv. Janeza Kapistrana. (Zdaj se obhaja ta praznik na 28. marca.)

Noben ne ve, kam gredo lastovke za zimo. Nekateri mislijo, da gredo v Južno Ameriko, drugi pa pravijo, da gredo prav v Palestino. Frančiškanski očetje pri sv. Janezu ne dovolijo privezati kakšen znak lastovkam na noge, da bi se vedelo, kje ostanejo med zimo.

Papeževa želja. – Zasve-to leto 1950 želi sv. oče, da bi čim več ljudi prišlo v Rim na božjo pot. In zglej, Janeza Kapistrana v Kaliforniji. To delajo na isti dan že zadnjih 70 let.

Glavni namen svetega leta je duhovno prenovljenje sveta in po sedanjem računanju se bo ta namen dosegel v največji meri.

Papeževa želja je tudi, da se njegov glas prav po-gostoma sliši po radiju, po-

sebnost tukaj v Ameriki. Hoče, da bi ga vsak tako rekoč osebno poznal.

Slike v katoliškem časopisu. – Neki ameriški škof je pred kratkim obiskal svetega očeta papeža v Rimu in mu je pokazal izvod svojega škofijskega časopisa. V tem časopisu pa je bilo veliko slik. Ko je sv. oče zagledal vse one slike, mu je to tako dobro delo, da je rekel:

“Ne morete notri dejati preveč slik. In te slike naj bodo o katoliški akciji v dejanju, slike o resničnih dogodkih, ne samo simbolične slike. To se pa naj ne stori tako, da bi se človek s tem samo hvalil, ampak naj bodo te slike drugim v zgled, katerimkoli pade časopis v roke.”

Krvaveča vrba. – V Franciji letos obhajajo “Leto preblazene Device”. V zvezi s tem pa so pred kratkim slavili spomin na čudež krvaveče vrbe, ki se je pred tristo leti pripetil blizu mesta Grenoble.

Bilo je na praznik Marijinega oznanenja, ki je bil takrat še zapovedan praznik, da je šel neki hugenot ven delat kljub prošnjam svoje katoliške žene, da naj ne gre. Bilo je seveda spomladi in začel je obrezavati neko vrbo. Ko je prvo vejo odrezal, je začela kri teči iz drevesa in čim dalje je ta človek ostal v svoji trmi, tem več je kri bruhala iz drevesa na njega. Končno je padel na kolena zdrav-

en drevesa in se skesal.

Toda ta hugenot je odlašal s svojim vstopom v katoliško Cerkev, ker se je bal, da ga bodo prejšnji prijatelji napadli in natolkli. Hugenoti so bili namrec besni in divji sovražniki katoliške Cerkve. In ostal je v krivi veri še sedem let.

Potem se mu je Marija prikazala sredi marca leta 1656, ko je na njivi oral. Spomnila ga je na krvavečo vrbo in opominjala ga je, da mora vstopiti v katoliško Cerkev čim prej. Povedala mu je, da bo kmalu umrl in in da mora zato prositi ljudi, naj molijo zanj, da bo vreden milosti božje.

Vendar je ta mož vseeno nekaj časa še obotavljal, dokler ni smrtno zbolel. Tedaj je šele prosil za duhovnika, kateremu se je dobro spovedal. Drugi dan, na praznik Marijinega vnebovzetja je prvokrat v življenju prejel sv. obhajilo. Teden pozneje je umrl.

Božje usmiljenje ne zna odnehati.

Blizu kraja, kjer je iz vrbe kri tekla, stoji kapela naše Gospe vrb.

Dragocen dar. – Katoliška Cerkev na Japonskem je sv. očetupodarila mašne plašče iz zlatega svila ob priliki njegovega zlatega jubileja. Ti plašči so bili izdelani iz najdragocenejšega japonskega svila. Japonski škof je so naročili te plašče.

Nova huda ura. – V Mehiki je bilo v zadnjih desetletjih večkrat preganjanje

Cerkve, vendar je vselej za en čas nastopila doba miru. Tako ima mehiška Cerkev zdaj že nekaj let mir.

Toda na videz se zopet bliža huda ura za naše soslednje katoličane doli v Mehiki, kajti komunisti so pred kratkim napovedali nov napad na Cerkev, posebno na duhovnike.

"Monsieur Vincent" – Francoska filmska industrija je izdala izreden film, ki se imenuje "Monsieur Vincent" ("Gospod Vincencij"). Ta "gospod Vincencij" je sv. Vincencij Pavlanski in ta film je njegov življenjepis. Zelo dobro je popisano svetnikovo delovanje med bolniki, zapuščenimi in ubogimi.

Ta film je dobil odliko kot najboljši tuji film, ki se je v Ameriki razkazoval.

Šel je za Kristusom. – V zamorski državi Ugandi v vzhodni Afriki je živel neki zamorec, ki je imel šest žena in veliko posestvo. Ko pa je slišal o Kristusu Učeniku, je zapustil vse in šel za njim.

Deset let nato je neumorno deloval v onem kraju kot apostol Kristusov. Tako velik uspeh je imel, da so katoliški misijonarji našli en tisoč zamorcev prav dobro pripravljenih za sveži krst, ko so tja prišli. Zraven tega je podučeval še več tisoč drugih v katoliški veri.

Temu zamorcu je bilo ime Janez Kitanga. Umrli je leta 1939, star 85 let. Danes on-

dotni zamorski katoličani večkrat obiščejo njegov grob in molijo k "svojemu staremu očetu", kot ga imenujejo.

Maščevanje. – Resni strokovnjaki so pred leti poročali, da umre v Nemčiji letno 30,000 žena, ker so odpravile svoj plod. Že leta 1930 so berlinske zdravnice izjavile, da trenutno ne zahteva nobena bolezen, niti jetika, toliko življenj kakor odprava ploda.

To dokazuje, kako se protinaravno grešno ravnanje grozno maščuje.

Jekleni romar. – Tako se je imenoval belgijski film, ki so ga kazali pariški kini. Predstavlja življenje znamenitega apostola gobavcev patra Damijana, ki si je s svojo junaško ljubeznijo do najbolj revnih in zavrženih pridobil občudovanje vsega sveta.

Spoznavalec na odru

Slavni italijanski igravec Zacconi je gostoval v gledišču v Buenos Aires. Ko je imel nastopiti na odru, je dobil brzojavno sporočilo o smrti svojega najboljšega prijatelja Podesta. Čeprav ga je trla silna žalost, je vendar naročil, naj dvignejo zagrinjalo. Nato je govoril svojemu prijatelju v slovo. Po končanem govoru je pokleknil sredi odra in molil za dušo ljubega Podesta. Občinstvo je vstalo in spoštljivo gledalo, kako je znameniti igravec javno spoznaval svojo vero in pokazal svoje katoliško prepričanje.

S križem in sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU

Spisal James K. Jamison

Prestavil p. Bernard, o.f.m.

ŠTIRIINDVAJSETO POGLAVJE

V LJUBLJANSKI STOLNICI je škof Baraga maševal. Od njegove prejšnje svete mase v tej cerkvi je minilo 26 let. Zdaj je mož star 57 let.

Amalija je bila pri maši in pazila na vsako bratovo kretnjo med svetim opravilom. Bila je še edina škofova sorodnica, ki je ostala živa, zato ji smemo kljub njeni globoki vernosti in resnični pobožnosti odpustiti, da se je tako zatopila v opazovanje bratovega maševanja. Saj ga ni bila videla že toliko let.

"Kako star se mi zdi," je na tihem pomislila. In tako slaboten je videti! Pregledala mu je vso glavo in vse poteze obličja. Tisti lepi rjavi lasje, ki so ji ostali v spominu iz starih časov, so bili še zmerom dolgi, toda zelo so se zredčili. In nič tistega nekdanjega leska ni bilo v njih. Nekdaj tako fine poteze moškega obličja so bile ugnete in ves obraz je razodeval veliko mero zatajevanja in trpljenja. Koža mu je bila potemnela in bi-

lo je podobno, da je brat postal Indijanec.

Toda Amalija se ni mogla odtegniti mogočnemu vtisu, ki ga je nanjo napravila velika množica ljudstva v stolnici. Vse je vrelo v cerkev ob novici, da se je pojavil v Ljubljani slavn misijonar – sedaj škof. Amalija je čutila, da je ta dan prinesel vernemu slovenskemu ljudstvu veliko doživetje. Vse oči so bile uprte v ameriškega škofa. Polagoma je lilo v Amalijo novo spoznanje. Njen častitljivi brat je zdaj nekaj drugega kot je bil nekoč. Nekaj je na njem, česar nekdanj ni bilo. Dolga leta odpovedi in vdanega apostolskega dela v ameriških divjinah so za njim. V teh letih si je nabral čudovite plemenitosti in obenem globoke ponižnosti. To dvoje mu je vtisnilo neizbrisno znamenje vzvišenosti nad vsakdanjimi človeškimi težnjami.

Čeprav se je to razodelo Amaliji v novi luči, vendar ji ni bilo povsem novo. Že v mladih letih je bilo na njenem bratu nekaj takega. Doživljaji v tujini so te poteze

njegovega lepega značaja samo še pove-
ličali. In zdaj bister opazovalec ni mo-
gel drugega kot občudovati to izredno pre-
prostost, ki je bila tako neprisiljena in
tako do kraja neponarejena. Vsa množica
vernikov v cerkvi je bila pod tem silnim
vtisom in Amalija je nehote strmela nad
čarom, ki je žarel iz bratove navzočnosti.

Amalija je bila zmerom ponosna na to,
da je rodna sestra velikemu Frideriku.
Morda se ji je ta ponos kdaj pa kdaj spre-
vrgel v premočno samozavest. Vsako tako
občutje je zdaj splahnelo iz nje. Zazdelo
se ji je, da ji krotke bratove oči gledajo
naravnost v srce. In se je zbala, da bi
utegnile videti tam notri kaj nepravlega
za svetniški pogled. Potrudila se je za
vso potrebno zbranost in spričo bratove
ponižnosti je skušala tudi sama biti po-
nižna, čeprav si ni bila brez svesti, da
to ni lahka naloga.

Pa ji je spet in spet sililo v misli:
"Moj Bog, to je tisti Friderik Baraga, ki
sem mu nekdaj bila tako materinsko na-
klonjena. Kako drugačen je danes! Saj
niti ni več podoben tistemu lepemu novo-
mašniku, ki je pred leti prav pri tem ol-
tarju daroval prvo Daritev. Moj Bog, kako
čudovito luč si dal sijati nanj vsa ta le-
ta!"

Pa naj je Amalija še tako globoko ču-
tila ob teh novih razodetjih, naj je Bara-
ga sam strmela nad velikimi dozivetji, ni
se dalo primerjati z občutji, ki so preve-
vala srca vernega ljudstva v Friderikovi
domovini. Kakor da je povelicanje in ško-
fovsko posvečenje, nadpastirska palica
in mitra, kakor da je vse to tudi njim sa-
mim prineslo doslej nesluteno povišanje!
Njihov rojak je postal tako velik tam v
daljni, tako nepoznani in od daleč tako
čarobni – Ameriki! Že sama ta misel jih
je dvignila visoko nad vsakdanjost in za-
zdelo se jim je, da milost božja in člo-
veška dobrota nista več tako oddaljeni
in nedosegljivi, če le hočeš po njima
stegniti roko. Tale ljuba majhna Sloven-
ija je dala svetu velikega moža! Bog, ki
ga je dvignil visoko, je obenem z njim
dvignil tudi njegovo domovino in njegove
rojake!

Amalija, Baragova sestra,
na stara leta.

*****

Preskočiti nam je treba druge dogodke
in spremiti škofa Barago na cesarski Du-
naj. Tja ga je vodila pot, da se predstavi
Leopoldinski družbi. Za novo podporo bo
treba prositi. Poročilo o siromaštvu nove
škofije bo treba podati. Pa so na Dunaju
Barago tudi res lepo sprejeli. Na vse
strani so ga vabili, povsod so se mu od-
pirala drugače trdo zaprta vrata. Celo na
svata pri poroki cesarja Franca Jožefa z
bavarsko princesinjo Elizabeto so ga ho-
teli imeti. In se je rad odzval povabilu.

Toda kako čudno se je počutil na ce-
sarskem dvoru, tako bogato opremljenem
in tako natrpanem s predpisi in vsako-
vrstnim ceremonijalom! Vsak korak pre-
računan, vsak poklon natančno predpi-
san! Baraga je že davno vedel, da je v
daljni Ameriki postal drug človek, ves
sproščen od teh na videz finih oblik, pa
obenem tako strahotno ponarejenih. Kaj
še, ko je prišel na cesarski dvor iz in-
dijanskih gozdov! Pa je tudi visoka gospo-
da čutila to veliko nasprotje. Pričako-
vati je bilo, da bo vse zijalo v nenavad-

"Prevariti me nikarte, več kot je vredno mi pa tudi ne dajte," – je rekel Baraga trgovcu z dragulji.

nega svata. Pa to bi Baraga še nekako prenesel. Dražila ga je silna potratnost, razkošje poedin in ves ta prazni dvorni sijaj. Najbolj pa votlina, ki je donela iz praznih in plehkkih besed.

Da ne spada med to pisano družbo, je misijonar globoko začutil. Misel mu je uhajala v divjine ob Gornjem jezeru in srce je hitelo za njo. Res je, ob rojstvu se je zdelo, da je prišel na svet za prav tako življenje, kot ga je živel plehki cesarski dvor. Bog se usmili! Teh ljudi prenarediti ne more, toda med njimi živeti? O, le nazaj, le kar hitro nazaj – v siromaštvo in preprostost indijanskih gozdov!

Med svati se je začelo urejevanje in pririvanje po stopnjah časti in odlike. Dvorni ceremonijar je imel vsako ime na papirju na svojem mestu. Pa je stalo Baragovo ime blizu pri vrhu. In se je zna-

šel škof iz ameriških pragozdov tik ob cesarju. Ceremonijar je glasno prebral škofovo ime in kratek popis njegovih uspehov. Baraga skoraj ni slišal. Iz cesarjevih rok je sprejel lep dar, ves okrašen z biseri in dragimi kamni, poklonil se je in se umaknil naslednjemu odličnjaku.

Tudi povabilo na dvor bavarskega kralja Ferdinanda je prišlo tiste dni. Škof se je peljal v Prago, bil odlično sprejet in zopet dobil dragocenih darov.

*****

Malo pozneje srečamo Barago v Rimu. Stopimo za njim v pisarno trgovca z dragulji. Od tu ga povede pot v Vatikan, da se pokaže papežu in mu potoži svoje bridkosti. V mislih na to si potipa v žep, če ni morda izgubil izvoda indijanskega molitvenika in slovarja čipevanske indijanske. Oboje misli pokloniti svetemu očetu v trajen spomin.

Na mizo pred trgovca je bil položil darove cesarja in kralja. Trgovec jih z večšim očesom ocenja. Na tehtnico jih polaga komad za komadom, dragulj za draguljem. Potem vsakega zase pod povečevalno steklo. Pa ni samo draguljev tehtal trgovec, tudi moža je meril od vrha do tal. Ni mu šlo do konca v račune, da tak mož prinese toliko bogastvo prodajat. Duhovniška obleka, globoke oči, bister pogled – kaj naj bi bil ta mož? Italijan? To kar gotovo ne. Francoz? Španec?

"Odkod ste, gospod?"

"Misijonar iz Amerike."

Trgovec je tehtal ta odgovor v mislih in dodajal je teži druga svoja ugibanja. Spustil se je v mnoga razlaganja in dokazovanja, kako trdo gredo posli z dragulji v teh časih. Nazadnje je navedel vrednost blaga in povedal, koliko bi hotel plačati.

Škofa je minevala potrpežljivost.

"Gospod, jaz nimam pojma, koliko so te reči vredne. Priporočil vas mi je neki monsignor, ki vas pozna. Prevariti me nikarte, več kot je vredno mi pa tudi ne

dajte!"

Trgovec se je zagledal v Baragove oči. Malo je pomislil in rekel, da bi le malo več plačal, kot je prvotno ponudil. Saj končno se da pričakovati, da se trg za take reči na novo odpre. Škof je vzel denar, obrnil hrbet dragocenostim, ki so še zmerom ležale na mizi, voščil zbogom trgovcu in stopil na cesto.

Vest ga ni pekla. Ne da bi zametaval bogate darove. Tudi se ni hotel jeziti nad družabnim redom Evrope, ki se mu je zdel zdaj tako tuj. V srcu mu je bila le ena zavest: Vem, kaj je moj cilj, in ne vprašam, kako si drugi volijo pot. Domo-tožje po obalah Gornjega jezera mu je prevzelo srce, ko je stopal po tesnih ulicah Rima.

*****

Apostolski vikar škofije Sault Ste. Marie in Marquette je sedel v čakalnici zavoda St. Sulpice v Parizu. Prišel je bil sem, ker je vedel, da je St. Sulpice slavna bogoslovna šola in se mnogi bogoslovci tam pripravljajo na misijone v pogan-skih deželah. Vodja zavoda je bil dal novico o prihodu ameriškega škofa vsem bogoslovcem na znanje. Če bi kdo hotel v indijanske misijone, naj se pri Baragi javi.

In jih ni bilo malo. Vsak je stopil pred škofa in se mu osebno predstavil. Vsak je imel s seboj tudi papir s popisom dosedanje življenjske poti. Škof je vsakega vprašal še to in ono. Naj se le razgovore, jih je prijazno priganjal. Ko so pripovedovali o sebi in svojih načrtih, jih je bistro ocenjeval. Iskal je v njih notranjih sil, duhovnih zakladov. Koliko je med njimi bodočih apostolov?

Mladi Martin Fox je bil najmanj zgovoren. Pa je škof videl v njem, česar mu je iskalo duhovno oko. Martin Fox bo kakor nalašč za misijone ob Gornjem jezeru – mladenič je gotov samega sebe, živahen, nadarjen, krepak, pripravljen za žrtve. Znal je samo nemški in francoski, angleškega nič. Baraga je odločil, da ga pošlje za leto dni v bogoslovje Vseh Sve-

Martin Fox,
odličen Baragov duhovnik.

tih v Dublin. Tam se bo seznanil z angleškim jezikom. Po enem letu naj pride v novo škofijo Sault Ste. Marie.

Kmalu se je začel Baraga ozirati po ladji, ki naj ga popelje nazaj čez veliko vodo. Ko je čakal na odhod, je imel časa, da si je urejal račune o potovanju v Evropo. Kako je z uspehom? Svetega očeta je videl, Leopoldinska mu je obljubila redno pomoč. Rojstni kraj je spet gledal in z Amalijo se je sestal. Prodaja cesarskih darov mu je prinesla čeden izkupiček, ki bo za prvo silo postavil škofijo na noge. Martina Štepaniča Foxa je našel. In z nekaterimi škofi se je domenil, da mu odstopijo starejših duhovnikov, ki so voljni priti v misijone.

Prišel je čas za odhod in na plavajoči ladji se je Baragu spet obrnil ves pogled v prihodnost.

"Zelo morate biti nesrečna, uboga gospa," je dejal duhovnik ženi, ki jo je videl vso v solzah klečati pred Najsvetejšim. "Nasprotno, srečna sem," mu je odgovorila. "V nebesa gremo ne jutri, ne pojutrišnjem, tudi ne čez 10 let. Danes smo že v ra-ju, če smo ubogi in krivani."

Pred majem

*Sonce objemlje gorice,
v dolih mu žarki bleste,
z zlatimi črkami piše
vseposod Tvoje ime.*

*Piše ga v čiste vodice,
valčki s seboj ga neso,
z njim se igrajo, šumljajo,
pesem o maju pojo.*

*Dvigajo lahki se ptički,
sonce zlati jim perot,
kličejo: zdrava Marija!,
zletajo Tebi naprot.*

*Zate pripravljen, Marija,
ves je prirode sijaj.
Pridi, nebeška Kraljica,
čaka na zezalji Te maj!*

Franjo Neubauer.

Kristus je vstal!

Iz velikonočnega pisma Vladimirja Solovjeva, največjega ruskega filozofa, ki je l. 1896 prestopil v katoliško Cerkv in umrl l. 1900:

Če so bile začasne zmage življenja nad smrtjo čudeži, se mora priznati tudi končno zmago kot čudež.

Toda to, kar se sodi kot čudež, razumemo kot popolnoma naraven, nujen in razumljiv dogodek. Resnica Kristusovega vstajenja je popolna, celotna, nele verska resnica, marveč tudi resnica razuma. Ako bi Kristus ne bil vstal, bi imel Kajfa prav in bi se Herod in Pilat skazala pametna in svet bi bil nesmisel – kraljestvo zla, prevare, smrti. Ne gre zato, da kako življenje preneha, temveč zato, če bo resnično življenje, če bo življenje popolnoma pravičnega prenehalo.

Ako tako življenje ni moglo premagati smrti, kakšno upanje je še ostalo za prihodnost? Ako Kristus ni vstal, kdo bo mogel potem vstati?

Kristus je vstal!

– Ivan Blažič

(Nadaljevanje iz strani 15.)

Zvečer sem obiskal slovenske sobrate v Antonianumu, naši mednarodni redovni univerzi. Koliko smo si imeli povedati! Tudi s p. Hugonom Brenom, dekanom kolegijske teološke fakultete, ki sem naslednji dan ponovno obiskal. Kar košččen je postal v teh letih, kar se nisva videla. Pa saj ni čudno: delo na univerzi in toliko skrbi za begunce... Gotovo se bo veliko spominjal mojih misijonov, saj je hotel nekoč sam na isto pot.

V soboto dne 27. decembra sem maševal v cerkvi naše kurije, pri oltarju sv. Jožefa. V njegovo varstvo smo se izročili, saj je patron misijonov. Kmalu po zajtrku pa smo se odpravili na kliniko v središče

Rima, kjer so nas cepili proti ošpicam in koleri. Zlasti zadnja injekcija je bila pošteno mastna, saj ta dan v "izvoljeni roki" niti aktovke nisem mogel nositi. Ko smo tako klavrno korakali po cesti, sem somisijonarja nehote pocukal za rokav, ker me ni slišal. Kako je zavekal! Vsak od nas je hotel na skrajno desno naše vrste.

Napravili smo obisk pri generalnem definitoriju p. Polikarpu Schmollu, in generalnem prokuratorju p. Matiju Faustu. Oba sta tako blaga in smo se počutili pri obeh kot pri očetu. Preč. p. Matija Faust nam je dal tudi obedienco za...

ASSISI.

(Dalje prihodnjič)

LETOS OBHAJAJO slovenski frančiškani 25. obletnico, odkar so se tukaj v Lemontu naselili.

To farmo, na kateri še danes stanujemo, je bila sicer kupljena že decembra meseca l. 1923., zasedena je pa bila šele maja meseca l. 1924. in od tega časa računamo za naš srebrni jubilej. Torej ravno ta mesec bo poteklo 25 let, odkar smo se naselili na tem posestvu. Hvala Bogu in Mariji Pomagaj!

Da pa ne bo to leto poteklo brez kake posebne proslave, mislimo obhajati spomin na svojo 25-letnico

na dan medenega piknika, ki bo letos na 4. septembra. Ta dan je primeren že zato, ker je pred ameriškim praznikom "Labor Day" in se lahko pričakuje večja udeležba. Primeren pa je tudi zato, ker bo 1. septembra poteklo 25 let, odkar je bil položen in blagoslovljen vogelni kamen stare cerkve, ki je dol pri cesti stala. Takrat je bil prav za prav začetek slovenskih frančiškanov v Lemontu.

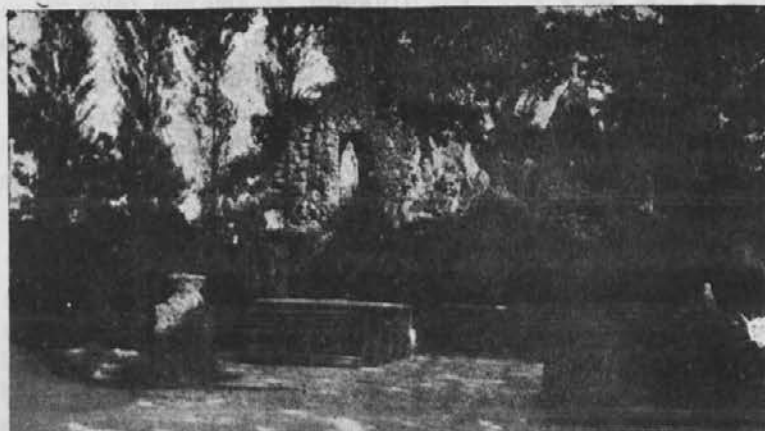
Za to priliko smo naprosili prevz. g. škofa Rožmana, naj bi počastil proslavo s svojo navzočnostjo in je blage volje privolil. Saj veste, kako je bilo lansko leto prijetno, ko smo imeli g. škofa tukaj za medeni piknik.

*

Zopet nazivamo društva, fare in druge skupine, ki hočejo letos priti sem na romanje, da naj nam takoj sporočijo.

Ob tem času lahko podamo sledeči spored romanj tukaj v letošnjem poletju:

- 22. maja - društvo Marije Pomagaj, KSKJ, iz fare sv. Štefana, Chicago;
- 10. julija - društvo sv. Ane, KSKJ, iz fare sv. Štefana, Chicago;
- 17. julija - slovenska Ženska zveza iz cele Amerike;
- 20.-21. avgusta - zveza slovenskih oltarnih društev, Cleveland;
- 4. septembra - letni medeni piknik in proslava 25. obletnice sloven-

skih frančiškanov v Lemontu.

*

Govorilo se je tudi o drugih romanjih, toda ob tem času nimamo natančnega in tudi ne uradnega sporočila v tem oziru. Če bo kaj prišlo iz tega, bomo že sporočili.

*

Glede romanja Zveze slovenskih oltarnih društev v Clevelandu piše Mrs. Katherine Roberts, predsednica Zveze, da se članice z velikim veseljem že pripravljajo na skupno romanje, "posebno pa letos, ker tudi sv. oče papež prozijo, da naj se z Marijo pripravimo na sveto leto, in to bo tudi naš namen romanja: po Mariji k Jezusu."

*

Na romarski dom smo spet začeli delati že pred veliko nočjo. Enkrat poleti upamo imeti celo poslopje že pod streho.

*

Novi kip škofa Friderika Baraga že stoji tam blizu grote. Dobili smo ga med velikim tednom in ga takoj postavili na mesto, kjer zdaj stoji.

Ta kip je res ena izredna krasota, tako lepo je izdelan. Ko ga boste prvič zagledali, bo vam kar sapa zastala, tako ga boste občudovali. In kar ne boste mogli oči odtrgati od njega.

Kakor smo sporočili v januarski številki, je bil kip izdelan iz belega marmorja v Italiji. Naročili smo

~~~~~

VEČNI POPOTNIK

Ta mesec bo večni popotnik, brat Antonin, svojo malho nosil po državi NEW YORK, kjer bo naročnine pobiral za ta list. Prosimo, naj ga vsak naročnik rade volje sprejme v svojo hišo.

~~~~~

ga po neki kompaniji v Milwaukee. Ko ga je ona kompanija iz Evrope dobila, sta z našim trokom gor v Milwaukee vozila Fater Čarli in Fater Klement ter ga pripeljala domov. Prišla sta šele proti večeru, vendar smo kip takoj v Baragov park zapeljali in ga postavili na pripravljen podstavek. Bila je že tema, ko smo delo končali. Kip tehta 700 funtov.

Kip sam je pet čevljev visok in je menda kot tak najvišji na svetu. Podstavek, na katerem kip stoji, je tudi skoraj pet čevljev visok.

*

Letni Baragov dan v škofiji Marquette, Michigan, se bo letos obhajal na 3. julija. Ta dan je bil izvoljen, ker bo mesto Marquette letos obhajalo svojo stoletnico od 2. do 4. julija.

Mestni odbor mesta Marquette je določil nedeljo, 3. julija, za verske proslave. Škofu Noa se je zdelo, da bi se v tej zvezi najbolj primerno počastil Baraga, ker je bil on itak ena izmed poglobitnih osebnosti v zgodovini mesta Marquette.

Škof Noa je povabil škofa Rožmana na proslavo Baragovega dneva, da naj daruje slovesno škofovsko sveto mašo v mestnem parku. Fridigal pa bo škof Noa.

Spodobi se, da se Slovenci v večjem številu udeležijo Baragove proslave. Ako bi jih bilo dovolj, ki bi radi skupno šli gor v Marquette, je mogoče zanje dobiti bus ali celo železniški vagon v Chicagi.

Kdor se zanima za takšno romanje, naj čim prej piše na: Fr. Cyril Shircel, Box 608, Lemont, Illinois.

Voznina iz Chicage do Marquette in nazaj bi bila približno \$15.00.

*

Mnogi se boste razveselili, ko boste videli, da je v tej številki dopis izpod peresa p. Hugona Brena, ki je profesor na frančiškanski univerzi v Rimu.

P. Hugo piše to pot o prikaznih Matere božje v Rimu pred dvema letoma. O teh prikaznih je že bilo na kratko popisano v tem listu, a zdaj lahko berete celo dolgo povest v spisu p. Hugona, ki zmerom tako zanimivo piše.

*

Naročniki lista Ave Maria tukaj v Združenih državah ste vsi dobili listek, na katerem so molitve na čast brezmadežnemu Srcu Marijinemu, namreč posvetitev brezmadežnemu Srcu in molitev zadoščenja za prve sobote.

V zalogi imamo še pre-

cejšnje število teh listkov. Poslali jih bomo vsakemu, ki zanje prosi, ali v Ameriki ali izven Amerike.

Na razpolago imamo tudi listek škofa Baraga. Vsak, kdor prosi zanj, ga dobi.

*

Dne 30. maja bo deset let, odkar je bil položen in blagoslovljen vogelni kamen tega samostana.

V zvezi s tem vas zopet prosimo, da molite za naša lemontsko semenišče. V zadnjih desetih letih ni bilo veliko poklicev za duhovniški in redovniški stan. Da bi pa take poklice med slovenskimi fanti mi sami gojili, nam večidel ni mogoče razen v naših lastnih slovenskih farah. Do drugih fantov pa ne pridemo drugače kakor po njih starših, ki berejo ta list. Zato apeliramo na slovenske starše, naj gojijo poklice med svojimi sinovi.

*

Desetletnico v duhovniškem stanu obhajata Father Bonaventure Borgola, kaplan pri sv. Juriju v So. Chicagi, in Father Rafael Stragisher, ki je pri sv. Tereziji v Johnstownu, Pa.

V mašnika sta bila posvečena 28. maja, 1939. Želimo jima še mnogo let.

*

God našega preč. komisarja, Fathra Benedikta, smo na slovesen način obhajali. Gostje pri kosilu so bili sledeči: Fr. Aleksander in Fr. Bonaventure od

sv. Jurija, So. Chicago, in Fr. Leonard, Fr. Jerome in Fr. Klavdij od sv. Štefana, Chicago. Vesela družba je bila.

Teden pozneje pa je svoj god obhajal lemontski čebelar, Fr. John, ki ima sv. Janeza Kapistrana za svojega patrona. Ista vesela skupina je bila navzoča tudi za Fr. Johnov god.

Tisti dan, 28. marca, pa je osemdeseto leto starosti dosegel Mr. Kobal, lemontski tišlar.

*

Med našimi obiskovalci so bili sledeči: Rev. Janez Lavrih, iz starega kraja, zdaj v škofiji Wichita, Kansas; Rev. Janez Godina, tudi iz stare domovine, zdaj pri sv. Vidu v Clevelandu; Rev. Alojzij Medic, o.f.m., ki je bil na poti nazaj v Johnstown, Pa., po misijonu v Kansas City, Kansas (hotel je iti v Nebodežja, pa ni noben v Kansas City

vedel, kaj je to za en kraj); Rev. Odilo Hajnšek, o.f.m., ki je bil na poti nazaj v Willard, Wis., po misijonskem delovanju na vzhodu; in še Rev. Frank Srebernak, profesor na škofijskem semenišču v Detroitu, ki je s seboj pripeljal tudi svojega očeta in svojo mater.

— Samostanski firbec

Ako bi bil jaz svetnik, bi se moral pohvale bati bolj kot vsega drugega. Ker pa nisem svetnik, se je moram bati še bolj. — Monsignor Kelley.

Izšel je NOVI TESTAMENT v dveh zvezkih

Cena za oba zvezka skupaj: \$4.00
Vezava je mehka, z rdečo obrezo

Naročite si od:
Ave Maria, Box 608, Lemont, Ill.

FOREST CITY, PA. – Piše Maria Šivič: Častiti! Ker bo mesec marec posvečen sv. Jožefu, pošljem eno molitvico o sv. Jožefu, ako jo hočete ponatisniti v listu Ave Maria.

(Oprostite, Mrs. Šivič, ampak ta lepa molitvica ni nam prišla v roke ob pravem času za marčevo številko, pa zato jo denemo v majniško, ker je 4. maja praznik varstva sv. Jožefa, ki je vsako leto na tretjo sredo po veliki noči. – Urednik)

Molitev

O, sveti Jožef, blagor Ti,
ker Bog je sreča Tvojih dni.
O, sveti Jožef, Ti vsekdar
nam bodi skrben gospodar.
Izlij nebeški blagoslov
na vso družino pod naš krov,
da bo ljubezen naša vez,
da z nami bo pomoč nebes.
Naj k Bogu pelje naša pot
in čednost diči nas povsod.
O, sveti Jožef, bodi Ti
med nami danes in vse dni.
Glej, srečo svoje hiše te
vložim zaupno Ti v roke.
Odvрни milostno vsekdar,
kar bi nam moglo biti v kvar.
Zakleni mene, moje vse,
v Srce presveto, prosim Te,
da v Bogu skrito in sveto
življenja dnevi nam teko. Amen.

*

Jezus, Marija, Jožef, Vam podarim svoje srce in svojo dušo.

Jezus, Marija, Jožef, stojte mi na strani v zadnjem boju.

Jezus, Marija, Jožef, naj združena z Vami mirno izdihnem svojo dušo. Amen.

MOUNTAIN IRON, MINN. – Piše Apolonija Burja: Spoštovani frančiškani! Kolar je zelo zanimiv, posebno praznovanje božiča. Posebno se živo spominjam svetega Miklavža, kako smo molili en mesec prej. Pa smo bili tako veseli, da smo dobili. Bratje so dobili konjičke, jaz pa leseno punčko in trobento. Jaz sem bila revnih staršev. Miklavž je tudi za nas vedel.

Tukaj Vam pošiljam eno kratko molitvico, ker me je teta prosila: "Polonca, moli to vsaki večer, preden zaspiš."

Svet božji križ, ti mene veselo dol položiš, z Jezusovimi ranami mi postiljaš, z Marijinim plaščem me odeneš, v Jezusu Kristusu. Amen.

NORTH BAY, ONT., CANADA. – Piše Vid Rovnšek: Cenjeni g. patri frančiškani in g. urednik "Ave Maria"! Najprej se Vam lepo zahvaljujem za naš lep verski list "Ave Maria", ki je edini, ki ga mi do sedaj poznamo te vrste.

Tu je nas skupaj 27 Slovencev, ki smo prišli sem v našo novo domovino lansko leto junija. Delamo na C.P.R. (Canadian Pacific Railroad) železnici. Počutimo se zelo dobro. Saj smo mislili, ko smo sem prišli, da smo vsaj rešeni enkrat našega največjega sovražnika "komunizma".

Ampak na žalost smo razočarani – še

tu se nam ne zdi popolnoma varno – še med nami samimi so menda poslani taki, ki jim ni nič kaj po volji, ko mi z velikim zanimanjem in veseljem že 6 mesecev (odkar smo tukaj) prebiramo Ameriško Domovino, sedaj pa še Ave Maria. Ta dva lista nam vsaj delno nadomeščata našo lepo staro domovino v branju teh listov v materinskem jeziku. Ker z angleščino nam gre zelo počasi.

Zelo smo v pomislikih, ko se ta kuga komunizma tako naglo širi po vsej Evropi, da bi se tudi v teh prekomorskih deželah preveč, ali celo popolnoma, ne razpasla, ker te bacile komunizma bo potem zelo težko ozdraviti, kot smo že na lastnih preizkušnjah prebridko občutili, kaj je ta bolezen. Zato stopimo trdno vsi na plan, ko smo še zdravi in močni – vi stari naši rojaki, živeči širom Severne in Južne Amerike ter Kanade, in mi novi emigrantje.

Saj nam emigrantom je ta bolezen tako rekoč vse pobrala, ker smo nekoč imeli družine, starše, brate, sestre, našo lepo domovino in imetje. Samo ljubezni do našega naroda in pa naše svetinje – sv. vere – in pa ljubezni in češčenja Matere božje nam niso mogli, pa so si tako želeli. Ali ti bacili komunizma so zelo vsiljivi, se spretno na pretkani hinavski način znajo vsakemu posamezniku prilagoditi po njegovih lastnostih.

Zato, dragi rojaki širom ameriških dežel in Kanade, bodite zelo previdni, da se ne bi mogoče enkrat, ko bo prepozno, kesali, da se nismo ob pravem času pobrigali za pravilno in zadostno zdravljenje teh naših smrtnih bacilov. S pomočjo naše Marije Pomagaj – ki je 'Zdravje bolnikov' – se bomo veliko lažje bojevali za pravico in resnico – za Kristusa Kralja, ki je Kralj vseh kraljev.

Pozdravljamo vse rojake, katere ta list doseže – Slovenci-delavci-emigrantje na C.P.R. Železnici.

LEADVILLE, COLO. – Piše Mary Rus: Častiti očetje frančiškani! Moja naročnina še ni potekla, pa vseeno pošiljam naroč-

nino spet za eno leto za ta krasni, priljubljeni list. Ne vem, kaj bi počela, ko ga ne bi bilo. Samo premajhen je. Bi moral biti debel kakor sv. pismo, da bi bilo dosti za brati za cel mesec.

Kakor vidim, bo "Lilija iz raja" prenehala. Dobro, samo da bi bila druga povest tako lepo berilo, kakor je bila "Lilija iz raja". Je jako lepo berilo Ave Maria vseskozi.

VALLEY, WASH. – Piše Frances Tomsha: Častiti očetje frančiškani! Brala sem v januarski številki tega leta o pisanju prav lepe zgodbe o nebeški Kraljici iz Fatime.

Tukaj je tudi več ljudi hodilo k petim prvim sobotam za spoved in sv. obhajilo. Father so pa še po maši vselej na glas molili rožni venec in tisto molitev pred očenašem, katero je Marija sama naučila tri pastirske otroke. Tudi jaz sama sem opravila teh pet prvih sobot v zadoščenje brezmadežnemu Marijinemu Srcu in pa za spreobrnjenje grešnikov.

Že več let je preteklo, ko sem k sv. Janezu Bosco devetdnevno opravila. Sem obljubila tudi, da bom dala v Ave Marijo, pa sem pozabila in deloma pa še odlasala. Počutila sem se slabega zdravlja, pa ko sem opravila devetdnevno, sem se počutila veliko boljše. Se zahvalim sv. Janezu Bosco. Prosim, če hočete, denite v Ave Marijo. Zahvale sem obvezana.

FOREST CITY, PA. – Piše N.N.: Dragi mi očetje frančiškani! Tako rada prebiram Kramljanje na zapecku, pa od nas se nobeden ne oglasi.

Najprvo pozdravljam Fater gvardijana, Rev. Andreja Sveteta, ker je sin moje sestrice, in potem Fatru Zakrajšku in jim čestitam še na mnoga leta. Naj jih Bog blagoslovi, ker so naš rojak iz Preserja, Sem poznala očeta in mater, ko sem večkrat šla po tisti poti ali cesti v Preserje k stricu. Pozdravljam tudi Fater Hajnska in želim, da bi še prišli zopet v Forest City, ko tako lepo požete. Bi še

tisto zapeli, ne vem, če Vi jo znate; jaz jo znam še iz mojih šolskih let:

Le za Jezusom hodimo,
dokler še na svetu živimo.
Kaj pomaga nam ta svet?
Saj bomo morali kmalu umreti,
bomo morali svet zapustiti,
rajtengo dati Bogu.

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

Baragov Romarski Dom

Pretekli mesec so se pridružili temu klubu sledeči:

METHOD SHIRCEL, Sheboygan, Wis.
MR. MRS. PIRS, Cleveland, O.
MARY BAGOVIC, Cleveland, O.
MRS. K., Cleveland, O.
ROSE BIZJAK, Cleveland, O.
ROBERT BRUNO, Cleveland, O.
C. TURK, Cleveland, O.
MARY LUŽNAR, Cleveland, O.
JOSEPH PONIKVAR, Forest City, Pa.
JAKOB MULEC, Cleveland, O.
N.M., Cleveland, O.
MARY OTONIČAR, Cleveland, O.
ANNA BAJT, Cleveland, O.
JUSTINE VELICH, Cleveland, O.
MARY KNAUS, Cleveland, O.
MR. MRS. M. SOMRAK, Cleveland, O.
LUDMILA ARKO, Cleveland, O.
JOHN W. LOKAR, Cleveland, O.
MICHAEL TOMC, Cleveland, O.
AGNES SHMUK, Cleveland, O.
FRANCES NOVAK, Cleveland, O.
DRUŽINA GUBANC, Cleveland, O.
ANTON JAKŠETIČ, Cleveland, O.
JOSEPHINE ASSEG, Cleveland, O.
FRANCES MAROLT, Cleveland, O.
LUCIA GLAVAČ, Cleveland, O.
DRAGICA HUDOLIN, Port Arthur, Ontario, Canada
ANNA & JOSEPH PEČEK, Pueblo, Colo.
JOHANA PETRINČIČ, Cleveland, O.

Smrt bo le grenka, sodba bo tenka,
šenkenge prav nič ne bo.

Obenem pa čestitam našemu Rev. Fatru Jevniku, ko so bili glih v nedeljo, 6. februarja, 26 let v naši fari. Kako lepo je za gledati v cerkvi mladino, ko skoraj so vse krstili in jim dali prvo obhajilo. Zdaj jih pa še poročajo. Kar solze pridejo v oči, če premišljujemo, kako hitro je vse minulo. Bom jim pa kar še eno zapela:

Pozdravlja Te angel z nebes visochin
in kliče Te človek iz solznih dolin!
Ave, Ave, Ave Marija!

ISMALIA, EGIPET. – Piše Therese de Noble: Prečastiti gospodje frančiškani! Vsi kaj napišejo za Ave Marijo, bom pa še jaz. Doma sem iz Radovine v Gorjah. Ko sem bila majhna, je šlo zelo veliko ljudi v Ameriko. Še pomnim, da so šli ta prvi iz Doline. Neki gospod Buh so jih noter spravliali. Šli so Blaževi iz Lazov pa Fričevi iz Grabča. Potlej je šla tudi Petračeva Rezka, zelo brhka, in je znala lepo peti na koru. Še danes se je spominjam. Čez nekaj časa pa so šli Smonov Janez in Franca, Dovarjevi iz Spodnjih Gorij, Dovernikovi iz Lazov, pa še dosti drugih, ki se jih ne spominjam več.

Ko smo zgubili grunt v Radovini, smo tudi mislili iti, pa nismo mogli spraviti skupaj za rajžo. Mene so kmalu poslali služiti gor na Koroško. Bila sem v Gradcu več let. Ko so pa prestavili gospodarja na konzulatu v Aleksandrijo, sem tudi jaz doli prišla.

V Egiptu sem se poročila s Francozom. Imeli smo se prav dobro. Otroci so vsi pri kruhu. Jaz že slabo vidim in bom imela kmalu 88 let, pa zato ta mlajša names-to mene piše. Ona je šla v Aleksandriji v avstrijske šole k sestram, kjer so se tudi kranjsko učili. Doma še zmeraj govorimo po domače.

Na vakance smo hodili zmeraj v naše kraje, dokler so še živeli stari naš cesar. Po vojski pa smo šli na Francosko.

Jaz berem Ave Marijo že veliko let. Za mene so jo naročili še pater Benigen, ki

so potem šli v Ameriko. Potem sem jo dobivala pri patru Evghenu, ki so bili toliko let za vikarja pri sv. Jožefu v Kairu. Med vojsko so pa tudi umrli. Bog jim daj dobro! Zelo smo jih radi imeli. Sedaj pa so za našega fajmostra gospod, ki so iz naših krajev doma, in so tudi frančiškan. Med vojsko so bili oficir. Vsako nedeljo imajo za naše ljudi pri fari sveto mašo in pridigo, popoldne pa pri sestrah v društvu blagoslov. So zelo gor gledani. Sirski škof so jih naredili za korarja – prošta.

Tukaj je še dosti Slovencev, Kranjcev pa skoraj nič. Jaz sem zadnje čase daleč od Kaire v Ismaliji. Vsak mesec pošljejo gospod Jozefat na dom Ave Marijo. To je za mene največji trošt. Kako lepe reči so notri in zastopno pisane. Če kdo doma iz naših krajev tudi kaj napiše za Ave Marijo, bomo radi brali.

CLEVELAND, O. – Piše Joseph Lekan: Častiti gg. frančiškani! Na Vašega zastopnika, Bro. Antonina, pa sem nekoliko jezen, ko se ni nič oglasil pri nas, ko je hodil po Newburghu. Sem bil dosmrtni naročnik na Ave Maria, pa božja previdnost me je odločila, da dlje časa živim, kakor je moja naročnina placana. V letu 1947 sem se ponesrečil v tovarni. Mi je nogo zlomilo, da sem bil na bolniški postelji dve leti. Sedaj je toliko bolje, da zopet opravljam delo v tovarni, dasi težko. Vaš list Ave Marija pa prav rad čitam in Kalendar tudi.

CLEVELAND, O. – Pišeta Anton in Antonija Grdina: Očetom frančiškanom! K najinemu praznovanju 50 letnice poročnemu jubileju pokladava v dar \$25 za kolegij in romarski dom. Spomnite se naju v molitvi. Najino praznovanje se bo vršilo dne 1. maja letos.

(Prisrčne čestitke Vama, Mr. in Mrs. Grdina! Bog Vama preobilo povrne za vse dobro, katero sta drugim storiła skozi Vajino dolgo življenje.)

NEELYVILLE, MO. – Piše Ana Zadnik: Prečastiti očetje frančiškani! Ker mi v kratkem poteče naročnina za prelepi

list Ave Maria, pošiljam zopet za eno leto. Kako ga težko pričakujem, ki je toliko lepega in podučnega v njem! Zato bi ga morala imeti vsaka katoliška družina.

Letos, če mi Bog da zdravje in če dočakam, pridem tudi jaz k Mariji Pomagaj. Kako srčno želim! Kolikokrat mi je že pomagala, ker sem jo prosila. Prišla se ji bom zahvalit in še prosit za njeno varstvo. O, kako smo srečni, da imamo našo Mater Marijo!

BUFFALO, N.Y. – Piše John Bambič: Očetje frančiškani! Prilagam ček, želja pokojnega John Pluta, ki je umrl 8. feb. tega leta, je bila, da se pošlje v Lemont za sv. maše.

Doma je bil iz Metlike, samski, star 72 let. Vse življenje je bil velik dobrotnik. Vedno je podpiral različne zavode, dobrodelne organizacije, in vedno je bil v veliko pomoč mnogim v raznih zadevah, ker je bil zelo razumen in tudi zmeren v morali. Najbližnje sorodnike, ki jih zapušča tukaj in v starem kraju, so bratranci. Pokojnega priporočam v molitev.

MOLITE

za naše pokojne naročnike:

JOHN MENART, Gilbert, Minn.
FRANCES KOOS, Kenosha, Wis.
JOSEPH VOLARICH, Greenwood, Wis.
MARY JANKOVIČ, Canon City, Colo.
ANTON KOZELJ, Cleveland, O.
ANTON BEVEC, Strabane, Pa.
ROSE KOSMACH, Cleveland, O.
LOUIS CIMPERMAN, Cleveland, O.
MICHAEL ROVANŠEK, Conemaugh, Pa.
JAKOB KNAPP, Cleveland, O.

Naj počivajo v miru!

Mr. in Mrs. Anton Grdina, Sr., Cleveland, O., dolgoletna prijateljica in dobrotnika Lemonta, obhajata svojo zlato poroko dne 1. maja. Za to priliko je nam Mr. Grdina poslal tole sliko, ki je bila posneta pred 35 leti za 15-letnico poroke. Otroci še vsi živijo. Kakor Mr. Grdina sam piše: Bogu hvala!

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

DAR LISTU - Po \$5: Rev. L. Baznik; po \$3: Mrs. J. Turk; po \$2.50: M. Zupancic, J. Velich, Mrs. Gliha; po \$2: Mr. Mrs. Pirs, A. Sternisa, Mrs. A. Luin; po \$1: Mrs. J. Pistotnik, R. Mlakar; po .50¢: J. Leskovitz, M. Malarich.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO - Po \$10: M. Gomik, Mr. A. Grdina; po \$5: Mrs. J. Korosich, J. Kocin, N.N., F. Hribar, M. Flajnik; po \$4: Miss A. Marinsek, Mr. Mrs. Tutin; po \$3: A. Oratch; po \$2.50: M. Gubanc, M. Knez, Mrs. J. Jevnikar, J. Jezek, M. Hrovat, E. Perusek, A. Bukovec; po \$2: M. Levar, M. Jelaric, J. Stercer, Mrs. F. Muhic, Mrs. J. Anzicek, R. Bizjak, Mrs. L. Kralj, M. Oblak; po \$1.50: M. Kuhar, Mrs. R. Mance, J. Hlad, M. Rakar, A. Doles, F. Kastelic, Mrs. J. Prisel, M. Sodec, J. Beber, M. Pirnat, M. Globokar, D. Orazem, M. Cimpeman, M. Starich, Mrs. J. Hegler, J. Mishmash; po \$1: M. Najniger, F. Skubic, Mrs. J. Champa, M. Sivic, M. Krajc, Mrs. Lekan, M. Ferkul, J. Repar, M. Knez, F. Stergas, M. Fortuna, R. Jerina, Mrs. F. Legan, Mrs. L. Simoncich, M. Kozaglav, M. Knapp, L. Bandi,

F. Knez, J. Mivec, Mrs. J. Turk, A. Ribnikar; po .50¢: F. Kaucic, M. Erzen, J. Travnkar, F. Osaben, E. Beg, Mrs. Jenko, M. Brezar, A. Trepal, Mrs. M. Mihelic, Mrs. J. Gliha, A. Somrak, R. Klemencic, Mrs. Gregorac, R. Urbancic, J. Ponikvar, F. Tomic, M. Gande.

ZA ROMARSKI DOM - Po \$15: M. Shircel; po \$10: N.M., J. Velich; po \$5: Mrs. F. Novak, Druz. Gubanc, A. Jaksetic, J. Asseg, F. Morolt, L. Glavac, D. Hudolin, A. & J. Pecek, J. Petrincic, F. Novak, A. Shmuk, Mr. Mrs. Pirs, M. Bogovic, Mrs. K. R. Bruno, C. Turk, M. Luznar, J. Ponikvar, A. Bajt, Mrs. Knaus, Mr. Mrs. Somrak, R. Bizjak, M. Otonicar, J. Mulec, L. Arko, J. W. Lokar, M. Tomc; po \$3: M. Marinko, M. Kozaglav, A. Urbancic; po \$2.50: J. Kocin, M. Strnad, J. Perusek, A. Fortuna, T. Hrovat, Mrs. A. Korosec; po \$2: Mr. Mrs. Zupancic; po \$1.50: M. Linc; po \$1: Mrs. J. Hovevar, A. Kodric, M. Hovevar.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA - Po \$20: J. Trcek; po \$10: Mrs. K. Krall, M. Kavas, L. Arko, K. Bicek, M. Prasnikar, Opeka Fam., H. Kokelj; po \$1: A. Tomazic.

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

ZASVETE MAŠE - Po \$46: J. Ajster; po \$45: A. Bajt; po \$38: M. Casserman; po \$26: Rev. M. Cepon; po \$25: J. Petrinic; po \$24: Mrs. J. Champa; po \$20: J. Velich, L. Chuehaik, Mrs. Smith; po \$12: Mrs. M. Mulc; po \$10: F. Zalar, M. Zakrajsek, A. Vidmar, J. Mihelich, S. Lunder, A. Fortuna, Mrs. F. Petric, J. Centa, Mr. J. Trcek, Mrs. J. Krajnc; po \$9: M. Simonisek; po \$8: F. Koss, Pirman Fam., J. Zakovich; po \$7.50: J. Potokar, F. Hribar; po \$6.60: F. Kotnik; po \$6: M. Vidmar, M. Koporc, P. J. Laurich, Mrs. J. Menart, M. Casserman, Mrs. M. Krall, F. Mihelcic, J. Shircel, M. Misic, M. Omerza, M. Noda, J. Fink, K. Tomc; po \$5.50: A. Zupancic; po \$5: A. Bukovec, A. Novak, J. Mulec, R. Payton, F. Milavec, A. Korosec, J. Tercek, A. Trcek, R. Ujic, Mrs. F. Zakrajsek, L. Zakrajsek, M. Govednik, Mrs. L. Dragan, Mrs. A. Cesnik, J. Ponikvar, M. Gornik, Mr. Mrs. Pirs, T. Fifolt, W. Stanczak, M. Skulj, M. Strnad, J. Hribar, A. Savnik, A. Miklic, M. Benda, F. Novak, A. Shmuk, N.M., J. Bradach, A. Vercek, A. Kukar, Opeka Fam., Zbor Ilirija, J. Dolgan, J. Asseg, Mrs. L. Izanec, L. Rakar, J. Tercek, F. Tercek, F. Jurcic, A. Grill, T. Ferk, C. Verscay, C. Tercek, L. Opalek, H. Garavalia; po \$4.50: M. Perusek, K. Gerbec, Mrs. Schwab; po \$4: M. Kotze, F. Leban, Mrs. Kobal, V. Kamnikar, F. Kravcer, M. Trusnik, U. Lovko, Mrs. F. Tekavc; po \$3: F. Stonich, Mrs. F. Jalovec, F. Klancar, M. Vidmar, M. Melavec, M. Zerovnik, F. Jereb, T. Hrovat, F. Snyder, M. Jalovec, J. Poles, M. Verbic, M. Pimat, M. Lokar, Mrs. L. Kozelj, F. Lesar, Mrs. J. Gorjanc, J. Macek, A. Tomazic, F. Zakrajsek, Mrs. J. Krnc, A. Tekauc, A. Benclin, S. Kosak, Mrs. F. Stimec, Mrs. J. Glivar, Mr. D. Jerome, A. Rudman, Z. Zdesar, P. Dolenc, W. Casper, Mrs. M. Prasnikar, Mrs. F. Novak, F. Miklic; po \$2.50: T. Zupancic, R. Kenik, Mrs. V. Moltich, Mrs. Pirc, C. Smrekar; po \$2: M. Kapla, A. Klopac, M. Pisek, Mrs. A. Skrabec, M. Jakus, Mr. Mrs. J. Bambrick Jr., R. Bizjak, A. Klemencic, R. Polz, A. Madic, C. Smolich, Mr. Mrs. J. Mores & Fam., M. Fortuna, V. Mismas, Mrs. M. Baznik, J. Peterlin, I. Oblak, R. Verbic, M. Sadar, M. Gorup, F. Piskur, Mrs. R. Margon, A. Anzlovar, Mrs. M. Butcher, Mrs. A. Offak, Mrs. J. Pistotnik, J. Cankar, Mrs. F. Muren, M. Koprivec, J. Perusek, C. Bokal, Mrs. J. Mohar, Mrs. K. Ercul, Mrs. J. Rus, F. Poje, H. Nachtigal, M. Jelarcic, F. Krall, Mrs. T. Terselic, Mrs. F. Mivsek, A. Kostelic, T. Trobentar, A. Skoda, B. Mihelich, M. Najniger, F. Skubic, M. Laurich, H. Slaby, J. Burgstaler, Mrs. M. Kresovich, Mrs. Smrdel, M. Povshe, F. Rakovic, J. Zibert, M. Plese, J. Bambic; po \$1.50: M. Nose, J. Kolenc, M. Knapp, M. Otonicar, M. Gregorc, J. Crtalic, F. Cimperman, J. Bokar, Mr. F. Puntar, M. Pimat, F. Pajk, F. Brancel, Mrs. A. Jalovec, A. Piks, N. Tomc, M. Vihtelich, M. Kozelj, J. Polz, F. Pirman, M. Hegler, M. Marinko, Mrs. Drar, F. Branizel, C. Turk, Mrs. Gustincic, A. Hribar, J. Rozic, Mrs. J. Hovevar, R. Sabec, F. Mirtic, J. Pajk, A. Kasunic, M. Darovic; po \$1: M. Oblak, A. Krec, M. Ivancic, Mrs. Petkovsek, F. Kovacic, Mrs. E. Gabrenja, J. Turk, J. Arko, A. Zakrajsek, Mrs. Naglic, Mrs. A. Sterk, V. Ambroz, A. Hren, Mrs. T. Pasich, Mrs. M. Kresovich, M. Kozaglav, M. Retel, J. Zupan, I. Obersatr, Mrs. Hrovat, J. Kim, F.

Shenk, M. Florijan, Mrs. M. Marino, M. Arko, F. Pogacnik, J. Repar, Mrs. J. Mramor, Mr. J. Hovevar, J. Kuznik, J. Malovic, M. Zajc, A. Oratch, A. Ban, R. Bavec, M. Globokar, Miss F. Zakrajsek, M. Starich, Mrs. A. Candela, Mrs. Dolgan, M. Malovrh, Mrs. F. Miller, F. Sokach, A. Trepal, J. Zadnik, J. Vidmar, M. Zupancic, F. Jeran, M. Droblich, B. Strahan, Mrs. D. Jerome, Mr. Mrs. Jacob.

ZA LUČKE - Po \$10: A. Shmuk; po \$6.50: Druž. Gubanc; po \$5: C. Shircel, J. Rozic, N.M.; po \$3: Mr. J. Hovevar; po \$2.50: M. Kotze; po \$2: Mrs. M. Mulc, F. Sever, Mrs. F. Novak, Mrs. F. Kastigar, J. Sadar, F. Koss, M. Brezar, M. Oblak, C. Smolich, M. Gorup, M. Stanonik; po \$1.50: F. Pemac, K. Tomc, M. Fink, J. Ponikvar, A. Kastelic, T. Hrovat, M. Velikaz, N.N., A. Furlan, Mrs. Russ, Mrs. G. Tassatti, J. Hribar; po \$1: E. Bozner, F. Jeran, M. Trusnik, M. Najniger, J. Vidmar, A. Rudman, M. Redaj, M. Mestek, M. Strukel, J. Vesel, M. Jelarcic, M. Malarich, Mrs. U. Muren, Mrs. K. Ercul, Mrs. F. Muren, A. Tomazic, A. Oratch, A. Ban, M. Skulj, A. Piks, M. Gornik, J. Malovic, A. Casserman, J. Lube, F. Petric, J. Strauss, Mrs. A. Offak, Mrs. J. Pistotnik, Mrs. J. Mramor, M. Simonisek, Mrs. M. Marino, M. Arko, Mrs. Maic, F. Ponikvar, J. Macek, M. Jalovec, J. Poles, A. Hlabse, F. Hribar, A. Furlan, A. Zupancic, J. Strnad, U. Lovko, F. Shenk, A. Gale, A. Horvat, P. Podgornik, Mrs. F. Zorc, Mrs. F. Tekavac, M. Plese, K. Lopic, M. Retel, M. Yenc, A. Pelcic, V. Ambroz, A. Urbancic, Mrs. F. Cimperman, R. Bizjak, C. Perme, F. Brezovar, M. Nose, F. Pajk, A. Klopac, J. Klopac, F. Kovacic, J. Mivec, Mrs. M. Lovshin, Mrs. J. Turk, A. Ribnikar; po .50¢: J. Dolgan, M. Malovrh, M. Sustarsic, L. Raddell, Mrs. Perpar, M. Zupancic, M. Sturm, M. Noda, A. Zdesar, A. Zupancic, Mrs. R. Stimec, G. Drasler, R. Bavec, M. Perushek, J. Kuznik, Mrs. M. Krall, U. Trtnik, M. Russ, A. Kodric, Mrs. Schwab, A. Svirgel, I. Oblak, U. Lovsin, Mrs. J. Skerbec, A. Praznik, F. Mihelcic, R. Verbic, M. Sadar, R. Koporc, J. Kosarog, J. Centa, F. Leban, A. Hren, A. Klemencic, A. Loncar, M. Strauss, M. Pristav, Mrs. L. Krall, F. Snyder, F. Korenchan, F. M. Zupancic; po .25¢: T. Sekuta, A. Burja.

ZA BARAGOVO ZVEZO - Po \$14: Rev. F. Scheringer; po \$10: M. Flajnik; po \$5: Women's Catholic Order of Foresters St. Agnes Ct. no. 807 Waukegan, Ill., F. Pogacnik; po \$4: M. Svete; po \$1: J. Dolgan, M. Ferkul.

Zahvale

Zahvaljujejo se Bogu, Materi Božji, Mariji, Mariji Pomagaj, sv. Jožefu, sv. Antonu in Frideriku Baragu za pridobljene milosti:

Mrs. J. Zaman, Mrs. J. Korosich, Frances Pogacnik, Frances Russ, Poldica Podgornik, Martin Govednik.

Cenik molitvenikov in devocionalij

1. Slovenske molitvenike imamo dvojne vrste:

MARIJA POMAGAJ, tiskan z debelimi črkami in zato zelo priporočljiv za starejše ljudi, z zlato obrezo in usnjatimi platnicami....\$1.75

DRUŽINSKI MOLITVENIK, z manjšimi črkami, mehki platnicami in navadno obrezo - za take, ki imajo dobre oči.....\$1.00

2. Imamo v zalogi tudi rožne vence različne vrste in barve. Cena od 50¢ (za otroke) do \$3.50.

3. Pri nas lahko dobite tudi pripravo za duhovnika, ko pride bolnika previdet. Ta priprava je v obliki križa, ki se lahko na steno obesi, ko ni v rabi. Znotraj tega križa so spravljene svečke, steklenica za blagoslovljeno vodo in bombaž. Dvojna cena: \$2.50 in \$5.00.

4. Nadalje imamo druge raznovrstne devocionalije, kot na pr. kipe, svetinje, verižice, posodice za blagoslovljeno vodo, itd.

5. Če slučajno nimamo, kar želite, lahko naročimo za vas, kakor na pr. angleške molitvenike, itd.

AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali SAMOSTANSKI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu to oznanilo, ki je tudi v angleškem jeziku napisano, da ga bo lahko sam bral. Najlepša Vam hvala.

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene nationality, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscans in Lemont. For full particulars, write to

Very Rev. Commissary-Provincial

St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

